

KOMMUNISTISK POLITIK

*Zainab Alkhawatj fotografert kort før sin arrestation i Bahrain
15. december 2011 - Foto: Mazen Mahdi*

ÅRETS DANSKE DEMONSTRANT: ANHOLDT I BAHRAIN

Nr. 25

15. årg.

2011

23. december

-

6. januar

Støttepris 20 kr.

TEMA: EUROPAGT OG EU-FORMANDSKAB

Ud af 2011: På vej ind i et nyt kampår s. 2 • Irak: Exit og nederlag s. 3 •
Thorning uden demokratisk mandat s. 4 • 'Ansvarligt' danske formandskab s. 5 •
Pristigninger og realløn s. 7 • Håndslag og græsrodder s. 8 •
Finansunion eller strammerpagt s. 10 • Arbejdsramt s. 11 •
Ordene som de bruges ... s. 12 • Euroen er en fejlkonstruktion s. 14 •
Ruslands skammelige valg s. 16 • Krigsforbrydertribunal s. 17 •
Tyske marxist-leninister forenet s. 20 • Verden i kamp s. 21 •
Debat s. 22 • Maleren Jørgen Buch prisbelønnes s. 24

2011 ovre: På vej ind i et nyt kampår

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvad bringes med ind i det nye år 2012 af klassekampens erfaringer i det 2011, som er ved at være slut?

Det har været et år præget af international uro og tumult, med hurtigt skiftende udviklinger, med barske kapitalistiske angreb, krige, fascistiske mord, men også opstande og masseprotester, der har bredt sig over hele verden. Intet tyder på, at 2012 vil blive roligere. Tværtimod: Den kriseramte kapitalisme er i krampe.

Året 2011 var først og fremmest markant i kraft af folkerevolutionerne og folkeopstandene i de arabiske lande – det 'arabiske forår' – som med uimodståelig kraft banede sig vej først i Tunesien, siden i Ægypten og førte til diktatorernes fald, og som siden spredte sig som i hele den arabiske verden og langt uden for den.

Opstandene kom som en overraskelse ikke bare for de forhadte arabiske regimer, men også for imperialistmagterne og de gamle kolonimagter, der understøttede dem – som USA, Frankrig og EU.

Opstandene viste, at *revolutionen også i 2011 og frem er et spørgsmål, som er sat på dagsordenen af folkemasserne.*

Derfor satte imperialismen og reaktionen – indbefattet den religiøse reaktion, muslimsk, kristen og jødisk – alle sejl til for at bremse den revolutionære fremdrift og kidnappe de arabiske folkerevolutioner. I Libyen gik NATO i ulovlig krig. I Bahrain blev opstanden brutalt knust af kongen og den største magtfaktor i den arabiske verden: USA's og Vestens dynastiske allierede Saudiarabien. Mange steder blev der lovet, men ikke gennemført demokratiske og sociale reformer. I Marokko blev der afholdt valg for at konsolidere et usikkert kongedømme. I Ægypten har det amerikansk-støttede militær afvist at opgive magten.

På trods af alle tilbageskridt fortsætter det revolutionære forår, som vil manifestere sig igen og med endnu større kraft i fremtiden.

Trækker man en linje fra Japan og Østasien over mod Mellemøsten, geografisk og i tiden fra 1945 og frem, vil man finde, at den amerikanske imperialisme har gennemført en stribe forbryderiske og ødelæggende krige hen over disse kontinenter gennem alle årtier. Først de kriminelle atombom-

ber over Hiroshima og Nagasaki; så den usandsynligt brutale krig for at udslette det revolutionære Nordkorea og udvide den amerikanske besættelsesmagt til hele den koreanske halvø; så Vietnam-krigen og blodbadene i Laos og Cambodia; så støtten til de israelske krige og besættelser og lemlæstelsen af Libanon; så krigen mod Afghanistan og Irak; så det afrikanske kontinent med krigen mod Libyen i 2011. De har hele vejen igennem været ledsaget af statskup og støtte til diktatoriske marionetregimer af enhver art. Hvad bliver den næste krig? Iran, Syrien, Pakistan, flere afrikanske lande? Planerne er der.

Irak-krigen er netop officielt blevet afsluttet fra amerikansk side ved udgangen af 2011, mens krigen i Afghanistan fortsætter på ubestemt tid. Begge disse krige har været politiske og militære nederlag for USA og den vestlige imperialisme – ligesom Vietnam- og Korea-krigene var det.

Den kapitalistiske verdenskrise, der begyndte i 2007-08, er også fortsat gennem 2011. Hverken USA eller EU-landene har revet sig ud af den økonomiske krise med en stadig voksende arbejdsløshed og fattigdom i masse målestok.

Tværtimod har 'redningsplanerne' for spekulanterne og bankerne været en ekstrem kostbar fiasko, som arbejderne og folkene nu betaler med nedskæringer og kraftige reallønss-fald.

Euroen og EU har i denne proces afsløret sig som fejlkonstruktioner - euroen tilmed ud fra et kapitalistisk synspunkt. Det er de hårdt arbejdende folk i Sydeuropa, der blev lokket med i Euroland af alskens løfter, der betaler den højeste pris. Og som i milliontal i Grækenland, Italien, Spanien, Portugal osv er på gaden i protest. Det er dyre lærepenge, der betales for at finde ud af, at hverken EU, euro'en eller kapitalismen duer for almindelige mennesker.

I Danmark kom der en ny regering til afløsning af det kriminelle VKO. Thorning-regeringen er stort set fortsat, hvor den gamle slap. Nu skal den danske statsminister i spidsen for EU-formandskabet i første halvdel af 2012 sikre at den ny europagt kommer igennem uden folkeafstemninger. Men det vil f.eks. danskerne også tale med om!

Redaktionen 20. december 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 01.01.12

Irak: Exit og nederlag

Den sidste del af december har budt på nogle begivenheder, som illustrerer den ustabilitet og usikre situation, som råder i en verden, hvor den imperialistiske dagsorden er skrøbelig og dens planer ikke kan gennemføres fuldstændigt efter hensigten.

Tre tilsyneladende løsrevne og delvist uventede begivenheder springer i øjnene. Det er det amerikanske exit fra Irak, og to dødsfald: Den tjekkiske 'dissident' og eks-præsident Vaclav Havel og Nordkoreas leder Kim Jong-il. Hver især er de en påmindelse om en omskiftelig verdensorden, hvor sejr og nederlag veksler, og helte bliver til skurke, og omvendt.

Søndag den 18. november blev de sidste amerikanske kamptropper trukket ud af Irak efter næsten ni års krig. Dermed siges den amerikanske præsident at have opfyldt et valglofte om at afslutte den dybt upopulære og kriminelle aggressionskrig, som blev indledt på basis af en løgn om irakiske masseødelæggelsesvåben, der angiveligt skulle true Vesten.

De sidste amerikanske tropper gik ind over grænsen til Kuwait, hvor de holdes i reserve, klar til at rykke tilbage til Irak, såfremt den amerikanske præsident skønner det er nødvendigt.

Det kan imidlertid ikke skjules, at den amerikanske exit fra Irak er et politisk, militært og moralsk nederlag for den imperialistiske supermagt, som langt fra har fået opfyldt sine krigsmål.

Det var USA's plan at etablere sig permanent som besættelsesmagt i Irak. Det havde til formål at sikre USA den permanente kontrol med den irakiske olie og sørge for et stærkt udgangspunkt for den militære kontrol med regionen og krige, i forhold til nabolandet Iran, Syrien, Libanon o.a.

De største amerikanske militære og diplomatiske faciliteter i noget andet land er blevet bygget i Irak siden krigens start den 18. marts 2003. Men de er også for størstedelens vedkommende opgivet igen.

USA efterlader ikke et stabilt Iran eller et pålideligt regime, der 100 pct. vil

garantere de amerikanske interesser. For at håndtere den bastante irakiske modstand mod den amerikanske besættelsesmagt – og de øvrige besættelse, herunder Danmark, som blev fordrevet og tvunget til at pakke sammen af modstanden – tyede USA ikke bare til etnisk splittelse og anstiftelse af sekterisk vold, men allierede sig 'ærkefjenden' Irans shiitiske venner i Irak – heriblandt ikke mindst deres indsatte premierminister Al-Maliki, chef for det fundamentalistiske Dawaparti.

To dage efter den amerikanske tilbagetrækning udstedte al Maliki en arrestordre på sin hidtidige vicepræsident Tariq al-Hashemi, en sunnimuslim, som anklages for terroristisk virksomhed og for at organisere døds-

truljer.

Ingen af delene er al Maliki ubekendt med. Han er simpelthen i færd med at etablere et politisk og religiøst diktatur i Irak, formentlig i stadig mere åben alliance med præstestyret i Iran.

Modstanden mod besættelsesmagten er blevet bombet, likvideret, myrdet, fængslet og tortureret på bestialsk vis – af besættelsestropperne og det af dem indsatte regime. Men modstanden eksisterer stadig, og al Maliki handler også for at beskytte sig mod et nyt opsving i modstandskampen, som vil gøre regnskabet op med besættelsesmagternes lakajer.

USA og krigskoalitionen efterlader også et forbryderisk ødelagt land. For nogle år siden beregnede det medicinske tidsskrift The Lancet antallet af irakiske døde til 655.000 som følge af den amerikanske-ledte invasion. Mere end tre millioner er drevet i landflygtighed, internt eller til udlandet.

En basal ting i infrastrukturen som elforsyningen i det olierige land er katastrofal: 90 pct. af irakerne må sup-

plere den uregelmæssige el med private generatorer. Befolkningen, ikke mindst på landet, er dybt forarmet, og arbejdsløsheden er tårnhøj.

Den mislykkede krig har også kostet USA dyrt. Den har været dyr i døde og sårede. Den har været utrolig kostbar – de officielle tal siger mindst 750 milliarder dollars, de reelle udgifter er langt større. Men først og fremmest har den resulteret i en svækkelse af den amerikanske supermagt som sådan, i indflydelse, prestige og evne til at gennemtrumfe sit globale diktat. Irak-krigen efterlader en imperialistisk supermagt i dyb krise.

Nordkorea er et eksempel på en stat som aldrig har tabt til den amerikanske krigsmaskine. USA måtte tilbage i 1953 opgive sin plan om at etablere en vasalstat på grænsen til det dengang røde Kina. Derfor er Nordkorea og de nordkoreanske ledere altid blevet demoniseret og latterliggjort af den vestlige propaganda. For den gamle plan er ikke opgivet. På den anden side accepterer Kina ikke at USA får frie hænder på dets grænse. Lederne i Peking har ikke kunnet undgå at bemærke, hvordan Rusland er blevet indkredset af NATO og USA's lakajregimer i Østeuropa og Kaukasien. Og de vil ikke lide samme skæbne.

Kim Jong-il fortsatte sin far, befrielsehelten Kim Il-sungs kurs. Han bøje sig ikke for den amerikanske atomafpresning, men fortsatte forsøget på at opbygge et levedygtigt samfund på basis af juche-ideen. Samtidig eksperimenteredes med privatkapitalisme i handelen og Nordkorea åbnede for en tilnærmelsesproces til Sydkorea med henblik på genforening.

Det skal understreges, at Nordkorea ikke er og ikke har været et ægte socialistisk samfund. Kim'ernes vej er en variant af den moderne revisionisme. Det understreges alene af absurditeten i at magten nu går i arv til tredje generation i skikkelse af Kim Jong-un. En socialistisk arverepublik er en umulighed, selvom royale dynastier med amerikansk støtte fortsat er udbredte i Asien og de arabiske lande.

Thorning uden demokratisk mandat

Denne kommentar var APK's umiddelbare reaktion på, at Helle Thorning-Schmidt på eurokrise-topmødet havde underskrevet et dokument, der tilsluttede Danmark til den nye europagt. Dagen efter kom en ny version, og det beklagedes, at den første udgave var en 'fejl'. Nu skulle folkettinget høres først

SRSF-regeringen ser ud til at forpligte Danmark til euro-redningsaktion og vil indgå i ny unionstraktat. APK fordømmer dens udemokratiske fremfærd og forlanger folkeafstemning om alle skridt, der betyder dansk deltagelse i mere union

I 2000 sagde danskerne for tredje gang nej til euroen. Første gang var i 1992, det blev bekræftet ved omafstemningen i '93.

Ved afstemningerne har danskerne ikke bare sagt nej til euroen, som er en fejlkonstruktion fra starten, men de har også sagt nej til den politiske union, som er en uundgåelig ledsager en fælles valuta.

På trods af mere end 20 års forsøg fra unionspolitikernes side på at lokke danskerne ind i Euroland er det ikke lykkedes. Der er et stærkt flertal imod, og det er yderligere blevet forstærket under euro-krisen.

Den socialdemokratiske statsminister handler – som den øvrige EU-top – uden den fjerneste respekt for folkelige og demokratiske afgørelser. Uden den fjerneste folkelige debat og uden så meget som en parlamentarisk debat er Helle Thorning-Schmidt draget til topmøde i Bruxelles, hvor hun har forpligtet Danmark til at kaste 80 milliarder kr. ind i euro-eventyret og forsøget på at redde euroen og euroland.

Dette forsøg, som anføres af Angela Merkel, unionens ukronede dronning,

og hendes franske makker Nicolas Sarkozy indbefatter samtidig en plan om at gennemføre hurtige ændringer af den EU-traktat, danskerne har et markant forbehold over for og til stadighed har afvist ved folkeafstemningerne.

Planen går ud på en reelt fælles finanspolitik for eurolandene og de lande, som har knyttet sig til euroen. Den består blandt andet i gennemførelse af straffesanktioner mod medlemslande (eller lande udenfor, der indgår), som ikke følger EU's budgetdisciplin.

APK: Traktat betyder politisk union

APK's talsmand Troels Riis Larsen siger:

- Den tysk-franske 'redningsplan' betyder et kæmpeskridt i opbygningen af den politiske union, af EU's Forenede Stater, der foruden sin præsident og udenrigsminister også skal have sin finans-, skatte og økonomiminister. Og det betyder en afgørende suverænitetsafgivelse for de lande, der tilslutter sig traktaten/betingelserne.

- Danmark skal under ingen omstændigheder være med i eller bidrage til dette projekt, som danskerne forkaster, hver gang de får mulighed for det. Alle forpligtelser må sendes til folkeafstemning, udtaler Troels Riis Larsen.

Den eneste tværpolitiske modstanderorganisation Folkebevægelsen mod EU har kraftigt før topmødet advaret Helle

Thorning-Schmidt mod at give EU mere magt. Det blæser hun på, og hun er parat til at sælge ud af grundlæggende danske nationale interesser og spytte en formue i forsøget på at redde en håbløs euro. Dvs. kaster gode penge efter dårlige: Prisen kommer danskerne til at betale i form af nedskæringer, afgiftsstigninger osv.

Thorning handler bevidst imod et folkeligt mandat og med tydelig foragt for de demokratiske spilleregler. Hun har muligvis fået tilsagn om støtte fra de øvrige danske unionspartier, som har tabt de tidligere folkeafstemninger om euroen. Det er ren magtarrogance, om ikke værre. Juridisk er det mere end tvivlsomt.

Dansk formandskab i kriseplaget union

Thorning-Schmidt skal det næste halve år være 'formand' for EU. Det er tydeligt, at hun har tilbudt sin tjeneste til Merkozy, ligesom hendes forgænger tilbød den til George W. Bush. Fogh blev belønnet med posten som NATO-generalsekretær, og hvis Thorning klarer judasjobbet godt, venter der også hende en international karriere.

Rapporter fra EU-topmødets første session den 8. december går ud på, at det er opgivet at formulere en traktat for alle 27 EU-lande. Den britiske premierminister David Cameron sagde definitivt nej til traktatændringer – i modsætning til Helle Thorning-Schmidt.

EU er splittet og ser ud til at brække over. Der skal nu laves en særlig traktat efter Merkozys diktat for de 17 eurolande. Der vil være en tilslutningsmulighed for andre EU-lande. Flere af disse, Danmark indbefattet, er med omkring denne ny traktat.

- *Vi skaber en finanspolitisk union*, siger Angela Merkel, som erklærer sig 'meget tilfreds' med resultatet.

Thorning er mere end villig til at indgå i Merkels 'finanspolitiske union'. Hun vil nærstudere traktaten 'nærmest paragraf for paragraf for at se, om det er noget, Danmark kan være med i', siger hun – og derpå lægge det frem for folkettinget.

Enhedslistens ansvar

Dette udemokratiske udsalg af suverænitet og danske økonomiske interesser skal bremses! Der må arbejdes for at i al fald den danske tilslutning til projektet forkastes ved en folkeafstemning.

I den sammenhæng har støttepartiet Enhedslisten en særlig forpligtelse til at sige fra over for regeringens antidemokratiske fremfærd og katastrofale politik. Liste Ø sidder tilmed i skikkelse af Søren Søndergaard på Folkebevægelsen mod EU's enlige mandat i EU-parlamentet.

Troels Riis Larsen:

- Hvordan Enhedslisten overhovedet kan støtte en regering, som fortsætter VK's krigspolitik og vil binde Danmark til en stadig mere udemokratisk politisk og økonomisk union i EU, er svært at forstå. Men forpligtelsen til at sige fra og sætte alvor bag kravet om en folkeafstemning for at bremse Thornings unions- og euro-fejlkurs er ikke til at tage fejl af.

-lv

Det 'ansvarlige' danske formandskab

Af Kommunistisk Politik

eu2015.dk

Det danske EU-formandskab er klar til at påtage sig ansvaret for at få alle landene til at binde sig op på stormagternes nye regler for såkaldt budgetdisciplin – nysprog for, at arbejderklassen skal betale krisen

EU's vanvittige bureaukrati og møderæs er på vej ind over Danmark.

Fra den 1. januar og et halvt år frem skal Danmark agere formandsland og lede arbejdet i ugentlige ministermøder i Bruxelles og Luxembourg, tusindvis af embedsmandsmøder samt en lang række forskellige konferencer og seminarer i Danmark.

Herudover vil der blive afholdt otte uformelle ministermøder i Danmark.

Alene omfanget af møder i den nu offentliggjorte kalender er oppe på over 450 i alt – fra de mindre forberedelsesmøder mellem EU-ambassadører til konferencer, hvor der ventes flere hundrede deltagere inkl. lobbyister og presse.

Opgiver åbenhed

Tidligere har det været en af Danmarks kæpheste at kæmpe for 'åbenhed' og for at føre beslutningerne tilbage til medlemslandene og borgerne.

Dette er fejlet fælt, og i en sådan grad, at stort set alle væsentlige beslutninger omkring eurolandenes gælds-krise er taget på lukkede møder mellem Tyskland og Frankrig og først derefter gennemført på EU- og eurozone-topmøder, hvor pressen har været forment adgang.

Hele beslutningsprocessen omkring de mange milliarder euro og kroner, der jongleres med, er holdt så langt væk fra medlemslandene og befolkningen som overhovedet muligt.

Det danske formandskab med Helle Thorning-Schmidt i front har da også fejlet spørgsmålet om åbenhed og demokrati ind under gulvtæppet.

Nu gælder det om at sikre 'troværdighed' og opbakning til EU-projektet ved at holde kortene så tæt til kroppen som overhovedet muligt. Som Danmarks EU-minister Nicolai Wammen forklarede den internationale presse: Det er ikke vigtigt, hvordan man når frem til beslutninger, så længe at der kommer et godt resultat:

"Opgaven for det danske formandskab vil være at samle og styrke EU gennem konkrete resultater, der bringer EU fremad og viser værdien og nødvendigheden af det europæiske samarbejde for den enkelte borger."

Og hvad der er et godt resultat, vil man i EU's indercirkel gerne selv have lov til at udlægge.

Kort sagt vil det danske formandskab

Thornings ja i strid med euro-undtagelse

- Har Folketinget givet Helle Thorning-Schmidt mandat til at sige ja til deltagelse i ny euroklub? spørger Folkebevægelsen mod EU og konstaterer, at det er i strid med den danske euro-undtagelse

Danmarks statsminister Helle Thorning-Schmidt har over for dansk presse sagt, at hun ikke har tilsluttet Danmark den nye aftale for eurolandene om en strammere EU-kontrol med landenes økonomiske politik.

Men af det officielle dokument fra topmødet i Bruxelles fremgår det klart, at:

"Stats- og regeringscheferne i Bulgarien, Danmark, Letland, Litauen, Polen og Rumænien tilkendegav, at de agter at deltage i processen. Stats- og regeringscheferne for Den Tjekkiske

Republik og Sverige vil høre deres parlamenter, før de tager stilling."

Og EU-præsident Herman van Rompuy siger i sin udtalelse fra topmødet:

"17 medlemmer af euroområdet plus seks andre vil indgå en mellemstatslig traktat. To andre lande har endnu ikke mandat til at deltage."

- Har Folketinget givet Helle Thorning-Schmidt mandat til at sige ja til deltagelse i ny euroklub? Og hvorfor har statsministeren ikke fulgt det svenske eksempel? spørger MEP Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen og konstaterer, at statsministerens tilsagn både er i strid med den danske euro-undtagelse og med respekt for demokratiet.

Af Folkebevægelsen mod EU

Statsministeren dementerede fredag 9. december om eftermiddagen og fik ændret formuleringen i topmøde-dokumentet. Men hun ønsker stadig dansk tilslutning.

arbejde for et 'økonomisk ansvarligt' EU, hvor budgetdisciplinen er eneste mål og fanden tager de sidste.

Det er nemlig helt sikkert, at EU ikke vil påtage sig et ansvar for borgerne. "Budgetdisciplin" er kun et andet ord for, at borgerskabet vil vælte krisen over på befolkningerne.

I EU er 'ansvarlig optræden' at overholde spillereglerne, der er opfundet af stormagter og gigantvirksomheder til deres gavn. Så må åbenhed og demokrati vige.

Og sådan tænker den danske regering om sit ansvar som formandsland!

Det eneste ægte og folkelige demokratiske svar er at være 'uansvarlig'.

'Ansvarlig' krisestyring

På EU-topmødet i begyndelsen af december blev eurolandene enige om at forstærke den økonomiske politik, der har bragt flere af deltagerne i eurozonen nær bankerot.

I det første udkast til en aftaletekst fremgår det, at kravene til budgetdisciplin fremover er skærpet, så der ikke tolereres et offentligt underskud større end svarende til 0,5 procent af bruttonationalproduktet.

Aftaleudkastet indeholder til gengæld ikke EU-kommissionens forslag om en fælles rentesats på statslån for alle deltagere i eurozonen, et forslag, som den tyske kansler kaldte idiotisk. Der er heller ikke frihed til, at staterne kan udvikle deres selvstændige økonomier eller instrumenter, der kan sikre handelsbalancen, og så videre.

Aftalen vil blive sat i værk med det samme, når ni ud af de 17 eurozone-lande har vedtaget de skærpede økonomiske principper som national lovgivning. Denne regel er medtaget for at lægge maksimalt pres på Irland og andre lande, der måske vil sætte aftalen ud til folkeafstemning.

I første omgang er der tale om en bilateral aftale inden for rammerne af EU-samarbejdet, men som det er gået med fleste andre bilaterale aftaler, er ambitionen at skrive den ind i EU's traktatgrundlag ved førstkommande lejlighed.

Det skal ske sammen med en række andre mekanismer for overnational kontrol, f.eks. med medlemslandenes

Folkebevægelsen mod EU på gaden under klima-topmødet

skatte-, pensions- og arbejdsmarkeds-politik.

Dermed vil den økonomiske styring af medlemslandene opnå den stærkest mulige retslige binding ved, at EU-retten har forrang for bilaterale aftaler og national lovgivning.

Det hele serveres med påstanden om, at EU-landene nu står sammen, og at der er en fælles interesse i, at euroen overlever, og at alternativet nærmest er uahæmmet nationalisme og sammenbrud for drømmen om fred i Europa.

Så hvis befolkningerne ikke 'ansvarligt' accepterer kravene om at påtage sig bankgælden og ikke vil æde nedskæringer og højere pensionsalder, er de nærmest usolidariske, *ueuropæiske* og ikke værd at samle på.

EU: Global opvarmning, krige og lukkede grænser

Det danske formandskab vil satse på at sælge EU som en ambitiøs spiller på energi- og klimapolitik:

"EU går forrest på globalt plan," lyder det i formandskabets program, og Danmark skal arbejde på *"at fastholde dette forspring gennem nye indsatser. En nøglemålsætning vil være at vedtage tiltag, der forbedrer ressource- og energieffektiviteten i Europa. Det danske formandskab vil arbejde for en ambitiøs europæisk energipolitik frem mod 2050 med forbedret energieffektivitet og øget anvendelse af vedvarende energi."*

EU's klima- og miljøpolitik er i virkeligheden ikke særlig ambitiøs. De store penge går til udvikling af gasrøledningsnettet og atomkraft, og det

ikke ser meget bedre ud med at sikre miljøet.

EU-samarbejdet er nærmere en garant for global opvarmning og miljø- og klimakriser.

Imperialistiske krige og kampen om ressourcerne har sammen med klimaforandringer og økonomisk krise været medvirkende til at sende millioner på flugt.

En del forsøger sig som immigrantarbejdere i EU-landene, men bliver ofte mødt af umenneskelig behandling i EU's fælles grænsepolitik, der går ud på at hobe folk op i lejre og skaber grobund for et stort illegalt arbejdsmarked.

Den fælles ydre grænsepolitik har gennem de senere år været årsag til alvorlige uenigheder mellem de grænselande, der modtager og ophober asylansøgere, og resten af EU, der hverken vil være med til at betale eller påtage sig ansvaret.

Blandt det danske formandskabs opgaver er derfor et velfungerende europæisk asylsystem og et stærkere Schengen-samarbejde og dermed også en mere sikker kontrol ved EU's ydre grænser.

EU's løsning på de mange, der flygter, er tilsyneladende her som på alle andre områder: Mere af den samme politik, som skaber problemerne, og mere pigtråd og militær til at holde problemerne under kontrol.

Det bliver op til EU-modstanden at tilbagevise den danske regerings glansbillede af EU-samarbejdet og påstandene om, at alle, der ønsker Danmark ud af EU, går ind for krig i Europa!

Vilde prisstigninger undergraver reallønnen

Spekulation og afgiftsstigninger sender fødevarerpriserne på himmelflugt København er verdens femtedyreste by. Det er den gale vej ikke at kræve markante lønstigninger ved de kommende overenskomster

Der lægges ikke op til lønstigninger ved de kommende overenskomster. LO og fagtoppen vil ikke rejse stærke lønkrav – på trods af at reallønnen falder i hurtigt tempo for både mænd og kvinder.

Alene fødevarerpriserne æder kraftigt ind på reallønnen for både privat og offentligt ansatte.

For 17. måned i træk er fødevarerpriserne steget, oplyser Danmarks Statistik. Alene i november steg fødevarerne med fem procent! Det er væsentligt mere end i nabolandene Tyskland og Sverige, og prisstigningerne har igen sat gang i grænsehandelen.

København er verdens femtedyreste by at leve i, viser den seneste af PriceRunners undersøgelser af verdens storbyer, som er foretaget siden 2001.

Global spekulation

Fødevarer er et globalt spekulationsobjekt, og den internationale spekulation har drevet madpriserne op i et historisk

højt niveau. Aldrig før har maden været så dyr, siger FN. Over de seneste ti år har den spekulative handel med korn på børserne betydet prisstigninger på 500 procent.

Over en milliard af klodens syv milliarder mennesker får ikke tilstrækkeligt med mad og rammes brutalt af de stigende priser, der ligger højere end under de omfattende fattigdomsoprør i 2008. Også i 'rige lande', herunder USA, er sult og fattigdom i vækst.

Priserne ventes at stige yderligere de næste år.

Asociale danske afgifter

I tillæg til den globale spekulation rammes danske dagligvarepriser også af monopolstilling og faktiske karteldannelser, som sikrer at priserne er nogenlunde ens i de forskellige kæder. En nylig undersøgelse af priserne i ti store dagligvarekæder landet over viste ikke de store prisudsving.

Men Danmark har også en særlig afgiftspolitik, som øger forskellene til nabolandene. VKO-regeringen indførte den 1. oktober fedtafgiften, som har en del af ansvaret for prisexplosionen i den følgende måned. Afgiften er angiveligt til gavn for folkesundheden ved at få folk til at spise mere fedtfattigt. Det afvises af ny forskning.

Fra 1. januar 2012 indføres forhøjede og udvidede sukkerafgifter. SRSF-regeringen forventer at få et milliardbeløb i ekstra indtægter fra denne afgift, der også begrundes med hensynet til folke-

sundheden. Afgiften på tilsat sukker er en del af den nye finanslov, som regeringen har lagt frem.

Nogle fødevarer bliver ramt ekstra hårdt af både fedt- og sukkerafgifter samt et forventet mindre salg. Det gælder ikke mindst for mejeriprodukter. Mejerierne regner med at skulle betale 750 mio. årligt i fedtskat, 600 mio. i sukkerafgift og 50-60 millioner i en ny transportskat.

Sukkerafgiften rammer selvfølgelig også drikkevarer som øl og sodavand samt slik. Afgiften på sukkerholdig sodavand bliver øget med 50 øre pr. liter, mens øl bliver 25 procent dyrere, svarende til 7,60 kroner for en kasse med 30 flasker i. Desuden bliver afgiften på slik og chokolade hævet med 33 procent til 23,75 kroner pr. kilogram, og chokoladeafgiften bliver lavet om til en generel afgift for tilsat sukker.

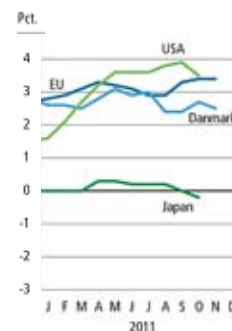
Effekten for folkesundheden er tvivlsom. Det er den generelt for generelle afgifter, som selvfølgelig vender den tunge ende nedad.

Reallønssikring kræver kraftige lønstigninger

Hele LO-toppen har erklæret, at der ikke vil blive stillet store lønkrav ved de kommende overenskomster – helt i tråd med Thorning-regeringens forlangender. Men bare en reallønssikring kræver betydelige nominelle lønstigninger – både som kompensation for de seneste års reallønsskud og som modvægt mod de forventede kommende prisstigninger, som næppe bliver mindre end for nærværende.

Under krisen øges også lønforskellene mellem mænd og kvinder. Kvindernes realløn falder endnu mere end mændenes. I 2010 var lønforskellen på 18 pct.

Kvinderne rammes også hårdest af krisefyringerne – i den seneste periode især inden for den offentlige sektor.

Håndslag går ind – og opstår igen

Danmarks antifascistiske tidsskrift Håndslag er nu udkommet i 27 år med Frede Klitgård som redaktør Nu takker han af

Aktive Modstandsfolks tidsskrift Håndslag har gennem mere end 27 år været en uundværlig kilde til viden om besættelsen af Danmark og modstandskampen. Det er skrevet og redigeret ud fra modstandsfolkernes synspunkt og har formidlet deres holdninger og kamp til

nye generationer af antifascister, der ellers ville være spist af med den magre, fejlfyldte og omskiftelige historiefortælling i skolerne.

Ikke mindst har Håndslag ført en indædt og ofte vellykket kamp mod den omsiggribende historierevisionisme, som har forfalsket indholdet af modstandskampen og skønmalet samarbejdspolitikken og tilmed nazismen og dens håndlangere. Og rejst en hel stribe sager hvor regnskaberne ikke er gjort op – herunder sagen om krigsforbryderen Søren Kam.

Der er nu planer om at lægge alle

Konferencen 10. december 2011

Al forandring kommer nedefra – sammen kan vi mere

Udtalelse fra Budskab fra græsrodderne på baggrund af konferencens diskussioner

Det har været en dag med mange konstruktive diskussioner, hvor forskellige holdninger mødtes, en dag, hvor vores fælles viden og forståelse blev uddybet og vi fik mere at vide om meget af det, der i dag gøres nedefra for at skabe forandring.

Vi vil arbejde med at finde veje til at skabe arbejdende netværk for alle, der arbejder på græsrodsniveau for reel forandring. Kun i fællesskab kan vi løse de store udfordringer til samfundet, vi står over for.

Vi er midt i en euro-krise, hvor Danmark skal være formandsland på et tidspunkt, hvor Tyskland og Frankrig insisterer på at skabe en 'finanspagt'. Det danske folk har afvist at deltage i euroen og dermed det faktiske indhold af en sådan finansiel union. Helle Thorning handler imod de danske forbehold ved at arbejde for gennemførelse og for dansk tilslutning til en finansiel union.

EU vil binde os til, at folkene skal

Vellykket konference
Græsrodskonferencen den 10. december i Valby, København, var et overflødigshorn af relevante oplæg og debatter om aktuelle kampe efter regeringsskiftet. Der var oplæg om fredsbevægelse, international solidaritet, klima, faglige kampe, EU og den ny traktat og meget andet. Omkring 60 debatglade græsrodder deltog.
Her er det Kristine Mollø-Christensen, aktivist i Nei til EU, Norge.
Se mere om konferencen på KPnetTV.

betale gæld og krise for banker og spekulanter, som har skabt krisen! Landene kommer til at afgive selvbestemmelse over afgørende dele af økonomien. Det udemokratiske EU vil sætte snærende grænser for budgetter og lovgivning, finans- og valutapolitik. Uanset hvilken form for

handlingerne tager, er mere EU en udvikling, vi er imod. De ny traktatplaner og Danmarks deltagelse skal allerede nu mødes med protester og med kravet om folkeafstemning.

Den globale opvarmning og ødelæggelsen af jordens klima og miljø skal tages alvorligt af vores regering NU.

Og de mange måder at tage aktion for klimaet må støtte og udvikle hinanden. Nye planer for olieudvinding i Danmark og atomkraft i alle former må afvises. En såkaldt grøn kapitalisme kan ikke løse problemerne.

Vi skaffer ikke demokrati og bedre vilkår for verdens folk ved at deltage i krige. Krige skaber død, nød, ødelæggelse, miljøkatastrofer og flygtninge. Omlægges krigs- og militærindustrien til samfundsgavnlig produktion, kan sult og fattigdom afskaffes.

Konferencen er en positiv og konstruktiv start, der vil blive fulgt op i løbet af foråret med nye fælles initiativer.

Et kommende møde vil blive afholdt på Makværket.

Onsdag den 15. december 2011
Budskab fra græsrodderne
budskabfragræsrodderne.dk

Frede Klitgård

tidsskriftets årgange på nettet i pdf over de næste par år.

I alle 27 år har tidsskriftets redaktør heddet Frede Klitgård (f. 1923). Den gamle modstandsmand og kommunist har lagt sine kræfter i sin pensionist-tid i arbejdet med at drage lære af kampen under besættelsen og anvende den i dag, hvor nazisme, fascisme og terroristisk og menneskefjendsk højreekstremisme igen er på fremmarch. Og i kampen mod de nye krige, som Danmark har deltaget i – undertiden med falske referencer til modstandskampen.

Nu er det imidlertid slut. I Håndslag nr. 4, 2011 meddeles, at Håndslag lukker og slukker! Aktive Modstandsfolk magter ikke længere at stå for udgivelsen.

Men i samme nummer kommer også meddelelsen om, at den anden udgiverorganisation gennem de senere år – Folkebevægelsen mod Nazisme FMN – vil fastholde og videreføre udgivelsen. Det vil ikke være i stand til at fastholde fokus på læren af besættelsen i samme omfang som før, men Frede Klitgaard fortsætter som skribent. Der vil til gengæld blive gjort en indsats for at belyse nazismen og det ekstreme højre af i dag i større omfang.

Ny redaktør bliver Ebbe Klausen fra FMN. Medlemmerne af FMN og abonnenter på Håndslag opfordres til at støtte op om bladets fortsættelse.

Næste nummer af Håndslag udkommer allerede i februar 2012.

FMNs medlemmer opfordres til nu at betale årskontingent for 2012.

EU's Energikøreplan foreskriver falske løsninger

af NOAH Energi og Klima

EU's Energikøreplan foreskriver falske løsninger mener NOAH

Kommissionens energikøreplan siger intet om de samlede CO₂-udledninger frem til 2050, og den vil bringe os ind i en blindgyde: med enten meget atomkraft og en mindre andel CO₂-lagring (CCS) – eller meget CCS og mindre atomkraft.

Energikøreplanen frem til 2050 skal være med til at levere 80-95 % af drivhusgasreduktionerne. Der er for det første stor forskel på 80 og 95 %, og for det andet siger dette fjerne mål ikke noget om, hvor store drivhusgasudledningerne sammenlagt vil blive fra nu og til 2050.

Køreplanen satser på energieffektiviseringer (41 % i 2050) og vedvarende energi (75 % i 2050), men indregner enten en øget andel af atomkraft (18 % i 2050 mod nu 14 %) eller CO₂-fangst og -lagring (CCS) på hele 32 % af kraftværkerne i 2050.

Falske løsninger fylder for meget

Kommissionen gør sig umage for at skrive sig uden om, at atomkraften har mistet opbakning i Europa generelt og i Tyskland i særdeleshed. Når Tyskland nu udfaser atomkraften, vil det kræve en usandsynlig stor ny kapacitet i andre lande, for at atomkraften skulle kunne levere 18 % i 2050 – også selv om energieffektiviseringen på 41 % lykkes.

”Atomkraften er en falsk løsning på klimaproblemet, fordi den for det første slet ikke er CO₂-neutral, som det tit hævdes, og for det andet fordi den medfører uacceptabel risiko mange generationer frem,” siger Palle Bendsen, talsmand for NOAH Energi og Klima.

”CCS møder næsten lige så stor folkelig modstand i Tyskland, Holland og Danmark som atomkraften. Og CCS mangler stadigvæk at blive demonstreret i stor skala. Men selv om modstanden kunne overvindes og teknologien

kunne blive til det, man lover, så står der tilbage, at CCS kommer alt for sent til at kunne levere de nødvendige reduktioner. Derfor er CCS stadigvæk alene en plan for at bevare kul- og gasindustriens position, og CO₂-udledningerne fra de fossile brændsler vil helt sprænge CO₂-budgettet,” slutter Palle Bendsen.

Energikøreplanen fremhæver korrekt, at det er afgørende, hvilke investeringer der foretages nu til afløsning af de energianlæg m.v., der er ved at blive udtjent. Men i stedet for at give forlænget liv til atomkraft, kul og gas og bygge dyre transmissionsnet på tværs af hele EU skulle investeringerne målrettes yderligere energibesparelser, energieffektiviseringer, vedvarende energi samt materialer, der kan afløse meget energikrævende materialer som stål og cement, samt mere lokale og regionale energisystemløsninger.

Netavisen

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

Følg også med i KPnetTV

www.kpnet.dk

Finansunion eller Strammerpagt

Af Fagbevægelsen mod Unionen

*Eurolandenes
Finansunion bliver hyldet
som løsningen på
eurozonens problemer,
men den vil kun skabe
endnu mere vrede blandt
Europas arbejdere og
borgere, mener den
Europæiske Faglige
Sammenslutning*

Mere end 250.000 har efter topmødet skrevet under på en protest på nettet organiseret af græsrodsorganisationen "A World of Action".

EU-topmødet den 8.-9. december splittede EU, skabte yderligere usikkerhed på arbejdsmarkedet og gjorde nedskæringer til en gylden regel! Sådanne opsummerer den Europæiske Faglige Sammenslutning topmødet.

Topmødet endte med et veto fra Storbritannien til de traktatændringer, som Frankrig og Tyskland har forlangt. I stedet gik de 17 eurolande i gang med at bygge et nyt hus, en "finansunion" eller "stabilitetsunion", som kansler Merkel har døbt den.

Den nye union skal være mellemstatslig og dermed uden for EU-samarbejdet. Samtidig er ikke-eurolandene inviteret til at deltage i et tilbud, som mange røster i debatten mener, Danmark ikke kan afslå. De peger på, at hvis Danmark siger nej, så er det et signal til finansmarkederne om, at vi ikke vil opføre os disciplineret.

EFS afviser finansunionen

De juridiske konstruktioner er endnu uklare, men Finansunionen skal sikre budgetdisciplin ved bl.a. at indføre automatiske bøder til lande med højere underskud end tre procent af BNP. Samtidig må de strukturelle underskud ikke være mere end en halv procent af BNP.

LO støtter Strammerpagt

*Hensynet til den
langsigtede økonomiske
stabilitet og dermed
hensynet til dansk
beskæftigelse taler for,
at Danmark bør knytte sig til
den nye europagt. Det
siger LO's formand i en
foreløbig vurdering*

- Danmark er et lille land med en meget sårbar økonomi, og vi kan ikke følge Storbritannien uden at udsætte os for betydelig risiko.

Der skal skabes stabilitet i den europæiske økonomi, ellers vil det svække vækstmulighederne i Danmark, siger Harald Børsting.

Finansunionens snævre rammer for budgetunderskud (højst tre procent og et såkaldt strukturelt underskud på kun en halv procent) vil ikke berøre regerin-

**FRI MARKEDSØKONOMI KAN SIKRE
ALLE ET JOB,
MEN SÅ ER VI OGSÅ NØDT TIL
AT SIGE MANGE AF DE NU ANSATTE
OP!** Carl Schamborg

gens plan om en kickstart næste år, mener LO.

- Men jeg kan ikke forestille mig, at den

aktuelle kickstart af dansk økonomi til næste år vil være omfattet af begrænsninger i forhold til Europagten, der jo først vil få virkning efterfølgende, siger LO-formanden.

LO's formand understreger, at der nu må iværksættes meget grundige analyser af konsekvenserne for både dansk og europæisk økonomi.

Den Europæiske Faglige Sammenslutning, EFS, har i skarpe vendinger fordømt forslaget om en Finansunion og den nedskæringspolitik, som Unionen lægger op til at fortsætte.

EFS forlanger desuden, at enhver ny traktat skal have en social protokol, som sikrer de faglige rettigheder forrang over markedets friheder.

Fagbevægelsen mod Unionen, brink

Arbejdsramt ☺

Selvom Unionen er mellemstatslig, så er både EU-Kommissionen og EU-domstolen tiltænkt en vigtig rolle. Kommissionen skal overvåge budgetterne, og domstolen skal være overdommer og afgøre, om et land lever op til de nye skrappe krav.

Den Europæiske Faglige Sammenslutning afviser finansunionen som den forkerte medicin:

- Aftalen bliver hyldet som en løsning på eurozonens problemer. Men ”mere finansdisciplin, flere automatiske sanktioner og strengere overvågning”, som er ingredienserne i aftalen, vil kun skabe mere vrede blandt europæiske borgere og arbejdere. Det vil ikke genskabe væksten eller give arbejde til millioner af mennesker, konstaterer den europæiske fagbevægelse.

Negative reformer

Men trods splittelsen så formåede de 27 medlemslande alligevel enstemmigt at godkende en politik, som betyder negative reformer på arbejdsmarkedet og mere fleksibilitet, konstaterer EFS i en udtalelse. Det skete, da topmødet godkendte en rapport fra Kommissionen, som reelt lægger op til at friholde op til 90 procent af EU's virksomheder helt eller delvis for de minimumsregler, EU har for arbejdsmiljø og udstationering.

EFS fordømmer topmødets opbakning til EU-kommissionens nye principper om at friholde mindre virksomheder for fremtidig lovgivning.

- Det er endnu et angreb på det sociale Europa, som vil føre til nedadgående pres på arbejdernes rettigheder, hedder det i udtalelsen.

I stedet kræver fagbevægelsen initiativer, som fører til investeringer.

- Europa har brug for en social traktat, som garanterer, at EU ikke blander sig løndannelsen og respekterer parternes selvstændighed på arbejdsmarkedet, og som beskytter og fremmer vores sociale model. EFS forlanger, at en social protokol skal indgå i enhver revision af traktaten og i en enhver ny traktat, siger Bernadette Ségol, generalsekretær for EFS.

Brink

Efter halvandet år uden arbejde nærmede kontanthjælpen sig faretruende. Fremtiden tegnede sig lige så mørk som årstiden. Min kone ville i en kontanthjælpssituation blive spottet som forsørger, og vores husstand nøjes med én indkomst, hvilket ville betyde et drastisk indhug i levevilkårene. Jeg har derfor også været enormt aktiv for at få arbejde – men 58 år tæller ikke til min fordel. Bortset fra konfliktramte kaffebarer og konditorier har jeg søgt med en bred spartel: fabriksarbejde, lærervikar, chauffør-job med meget, meget mere. Jeg har satset målrettet på videreuddannelse som buschauffør specielt inden for branchen som chauffør for handicappede. Det har været en kamp at opnå berettigelse til tre kurser á en uges varighed stykket, men det lykkedes.

Igennem hele perioden er jeg af jobcentret blevet mistænkeliggjort som nasser af systemet. Jeg har levet med myndighedernes ubehagelige og ildelugtende ånde i nakken.

Men så skete det! Den 30. november kom 'en rotte i fælden':

- Hej, Flemming. Det er Jan fra Harbirks busser. Hvad går du og laver for tiden?

Jeg blev kaldt til jobsamtale for første gang i halvandet år! Armene fløj i vejret med så stor entusiasme, at jeg kunne have filtet samtlige lofter i vores 100 m² store lejlighed. Når man har været gennem den svikmølle, ønsker man ikke samme oplevelse for ens værste fjende – og alligevel er der i Danmark omkring 900.000 i den erhvervsaktive alder, der er sat uden for arbejdsmarkedet. Hvilket spild i et samfund i recession!

Ansættelsessamtalen falder godt ud. Jeg havde opsøgt firmaet to gange personligt, så de kendte mig, og det viste sig, at samtalen var en formalitet. De havde ansat en chauffør for en måned siden. Han lå i skilsmisse, og måske var det nerverne, der forårsagede en påkørsel. Han opgav i hvert fald ævred og lagde nøglerne til bussen. De faldt så i min turban, og i modsætning til Løkke Rasmussen har jeg ikke planer om, at de er til

låns.

1. december blev første arbejdsdag – alene i bussen uden oplæring, men jeg var i gang! Centralen gav af selveste chefen god opbakning. Det var tydeligt, at de vidste, at de havde kastet mig direkte ud i udfordringerne, så jeg fik lang snor.

Jobbet indebærer til tider en stor mængde stress, da kørslen er bundet op på en stram tidsplan. Mine vagter, der ligger i tidsrummet 14 til 22, betyder myldretrafik og kørsel i mørke. Almindelige trafikanter lægger ikke mærke til, hvor dårlig belysningen er, når man skal orientere sig via skiltene via gadenavnene. Uden rutine betød den første uge mit ønskede vægttab på to kilo. Inden for chaufførbranchen er dette uhørt: Der

er ølmaver og chaufførmaver.

Størrelsen er den samme!

Nuvel, mørket og regnen gjorde, at jeg til tider forsøgte mig med lidt passagerhjælp:

- Ejnar, hvad siger du til, at vi tager Sportsvej?

- Jaaa, jaaaa, svarede Ejnar.

Det gav mig indtryk af, at Ejnar vidste besked om sit bosteds placering, hvilket ikke er givet, når passageren er handicappet af mangfoldig karakter.

Da vi ud ad Roskildevejen nærmer os Sportsvej, forsøger jeg med en kø af biler bag mig at orientere mig, men kan ikke se skiltet.

- Ejnar, er det her?

- Naaaj, siger Ejnar. Men det var det. Så lærte jeg det.

Næste dag har jeg fire autister med bussen. Vi befinder os i Gentofte, og jeg ved, at bostedet er på min venstre side. Jeg stikker igen en føler ud:

- Nå, men nu skal vi jo snart til venstre.

- Nej, vi skal til højre, fortæller mine fire søde passagerer samstemmende.

Jeg er helt fattet. Jeg lærte lektien i går. Så viser det sig, at jeg kører ind i en rundkørsel, hvor jeg finder vejen på HØJRE hånd. Hvad kan man ellers i en rundkørsel? De havde ret!

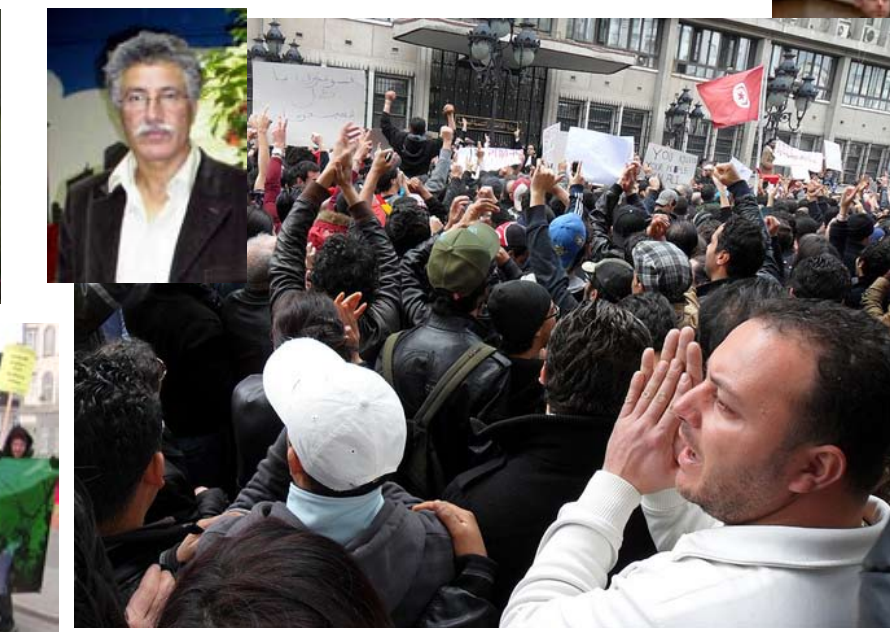
Reno

Ordene som de bruges...

2011

Billed serie med glimt
fra nogle begivenheder og
kampe i 2011.
Kommunistisk Politik

"Nåh... Det er jo bare en...":

- Bistandsklient- Efterløner- Alkoholiker- Psykisk syg
- Landevejs ridder- Kriminel - Førtidspensionist
- Narkoman- Indvandrer- Socialistisk ballademager
- Rocker- Arbejdsløs- Spritter- Ældrebyrde
- Enlig mor - Bz er - Autonom - Perker - Luder
- Terrorist- Venstreorienteret - Muslim- Sigøjner

På forunderlig vis er alle ovenfor nævnte placeret i de "laveste" og dårligst ansete og aflønnede samfundslag.

Forestil dig at vi fjerner disse betegnelser fra menneskene. Så ville den ensartethed som der reelt er måske samle. Samtidig vil det vise hvor stor gruppen er, der forsøges sorteret fra.

Graver vi så dybere vil det vise sig hvilke ressourcer, evner og kreativitet der ignoreres, spildes og undertrykkes, og hvilke kæmpe kræfter der kan frigives.

I virkeligheden kunne alle vi fra dybet blive en stor varm, farvestrålende, sprudlende enhed, med en kolossal styrke. Så kunne vi begynde at reagere sammen med alle de andre udbyttede og undertrykte.

Så kunne vi blive behageligt fri for:

- Nyliberalister - Jakke dyr - Børsspekulanter
- Økonomiske bagmænd - Religiøse mørkemænd
- Kupon klippere - Menneske handlere
- Udbyttere - Levebrøds politikere
- Kapitalister - Bolig hajer

På forunderlig vis er alle ovenfor nævnte placeret i de "højeste" og bedst ansete og aflønnede samfundslag. Forestil dig at vi fjerner disse mennesker fra indflydelse. Så ville den skade de havde forvoldt være ganske tydelig. Samtidig vil det vise sig hvor lille gruppen er der udbytter og misbruger de mange.

Måske kunne en sidegevinst være at vi slap for:

- Muligheden for at udbytte andre - Fordummende TV
- Løgnagtige politikere - Religiøs formørkelse.
- Egoisme- Forurening - Fremmedgørelse
- Racisme - Køns undertrykkelse.
- Reklamer - Kongehus røgelse.

Peer N

Euroen er en fejlkonstruktion

Af Henrik Herløv Lund, økonom, cand.scient.adm.

Videreførelse af euroen i dens nuværende udformning betyder fortsat gældskrise og mindre velstand og demokrati

Den nye eurotraktats finanspolitiske union i eurozonen vil ikke løse gældskrisen. Den løser ikke de grundlæggende problemer med store forskelle imellem Syd- og Nordeuropa i produktivkraft, tværtimod forstærkes de af euroen i den nuværende udformning.

Den nye pagt tager heller ikke det nødvendige opgør med finanskapitalens spekulation og afpresningspolitik mod staterne. Gældskrisen og det økonomiske nedsving vil fortsætte og skabe stigende social krise. Og dette og den stigende politiske centralisering hen over hovedet på nationale demokratier vil ledsage den økonomiske krise med en tiltagende politisk krise.

Den ny pagt institutionaliserer blot en neoliberalistisk besparelspolitik. Hvis eurozonen og EU ikke i stedet gennemfører en omfordeling fra de stærkere til de svagere økonomier og sætter gang i vækst- og jobskabelse, er ikke blot euroen, men hele EU-projektet i fare.

Euro og gældskrise hænger sammen

For det første løser den nye traktat i eurozonen ikke gældskrisen, tværtimod.

Debatten om gældskrisen har været meget præget af et billede af økonomisk uansvarlige sydeuropæere over for navnlig et ansvarligt Tyskland, der kræver tæring sat efter næring. Det må også anerkendes, at der ER truffet ukloge økonomiske beslutninger og i Sydeuropa ført fejlagtig økonomisk politik, ikke mindst i Grækenland. Men det oven anførte billede er alligevel stærkt forenklet og kan ikke danne grundlag for en løsning af gældskrisen. For Tysklands egoisme og ansvar i forbindelse med gældskrisen har været mindst lige så stort som sydeuropæernes.

Det har hele tiden været et afgørende

og grundlæggende problem i ØMU'en, at der er stor forskel i konkurrencekraft i de omfattede økonomier. Eurozonen er økonomisk meget inhomogent med på den ene side et Syd- og Udkants-europa med gennemgående lav konkurrenceevne og dermed følgende svag eksport og betalingsbalance og på den anden side et Nord- og Central-europa, navnlig Tyskland, med højere konkurrenceevne og eksport- og betalingsbalanceoverskud.

Disse forskelle er IKKE skabt af euroen, de eksisterede forud, men de blevet forstærket af euroen, fordi den væsentlige udligningsmekanisme nu er sat i stå.

Før euroen afspejlede Sydeuropas svagere økonomier via valutamarke-derne automatisk i svagere nationale valutakurser i forhold til de stærkere landes valutaer, hvilket til gengæld fremmede eksport, valutaindtjening og beskæftigelse i de svagere lande.

De stærkere økonomier, herunder ikke mindst Tyskland, oplevede modsat en kapitaltilstrømning og dermed stigende valutakurser, der bremsede eksporten og betalingsbalanceoverskuddet. Hermed udlignedes forskellene i konkurrenceevne mellem svagere og stærkere økonomier i betydelig udstrækning.

Men med euroen forsvandt denne udligningsmekanisme og er tværtimod blevet forstærket. For de svagere økonomier i Syd- og Udkantseuropa kan i kraft af den fælles valuta ikke føre deres egen rente- og valutapolitik og har stik imod deres behov oplevet, at euroen er blevet trukket op i værdi i kraft af ikke mindst Tysklands styrke og den generelle revaluering af euroen i konkurrence med dollaren.

Euroen har altså yderligere forringet disse landes konkurrenceevne, eksport og underskud og bidraget til at forstærke den som følge af finanskrisens stigende arbejdsløshed.

Euroen har altså kostet Sydeuropa dyrt

Modsat har "overskudslandene" og navnlig Tyskland i kraft af fastsættelsen af kursen for euroen som gennem-

snit for eurozonen undgået den kraftige valutakursstigning, som ellers ville være tilfældet. Hvis der ikke var en euro, ville D-markens formentlig været steget mellem 20 og 30 % i forhold til de sydeuropæiske valutaer og have en kurs på linje med schweizerfranc, hvilket naturligvis ville have bremset tysk eksport og overskud. Tyskland har med andre ord tjent styrtende på euroen – og langt mere end de midler, som landet siden har investeret i EU's hjælpefond.

Henrik H. Lund

Ny traktat retter ikke op skævdeling af fordele og ulemper

Fordele og ulemperne ved euroen er altså grundlæggende helt skævt fordelt og den afgørende fejl er, at den tidligere udligningsmekanisme mellem underskuds- og overskudslande ikke blev erstattet af noget andet efter indførelsen af euroen. Også i USA har man et sådant indre marked og en valutarisk union med forskelle i udvikling og konkurrencekraft mellem de forskellige stater. Men her udlignes dette mellem staterne over det føderale budget. Dette sker imidlertid ikke i eurozonen, og der tages heller ikke skridt hertil i den nye traktat om finansunion.

Hermed vil en finansunion i eurozonen IKKE løse gældskrisen, fordi den ikke løser det grundlæggende problem med dybe uligheder, hvad angår produktivitet og konkurrencekraft. Den finanspolitiske union skal kun gennemtrumfe en voldsom besparelspolitik i Sydeuropa, som imidlertid dræner væksten i de sydeuropæiske lande og dermed forhindrer disse i at oparbejde det nødvendige overskud til at reducere underskuddene og betale gælden tilbage.

Selvfølgelig skal gælden betales tilbage, men det løses ikke uden investeringer og vækst og jobskabelse i Sydeuropa. Midlerne hertil kan kun komme fra en omfordeling fra Nordeuropa og

navnlig Tyskland og gennem vækst-, investerings- og jobskabelsespolitik i Sydeuropa. Men dette lægger den nye traktat ikke op til, tværtimod vil den gennem krav om "gældsbremse" institutionalisere en stram, monetaristisk finanspolitik i gældslandene, hvorved EU-landene får endnu sværere ved at investere i konkurrencekraft, vækst- og jobskabelse samt ved at modvirke lavkonjunkturer.

Ved at fastholde den eksisterende, kriseskabende ulige fordeling af fordele og ulemper ved euroen og ved tværtimod gennem ensidige besparelser at forstærke den økonomiske nedtur i Syd-europa vil den ny eurotraktat ikke på sigt løse gældskrisen, men lægge kimen til nye kriser.

Finansspekulanter tilfredsstilltes ikke

Det vil for det andet heller ikke lykkes den nye eurotraktat og finansunion at standse stormen fra "finansmarkederne" og stille dem tilfreds.

Finanskrisen i 2008 gav ellers en lektion i, hvor undergravende en "fri" og ukontrolleret "finanssektor" er for samfundsøkonomierne og den økonomiske politik. Finanskrisen skyldtes ikke mindst en neoliberalistisk økonomisk politik. Finanskrisen skyldtes ikke mindst en neoliberalistisk økonomisk politik. Finanskrisen skyldtes ikke mindst en neoliberalistisk økonomisk politik. Finanskrisen skyldtes ikke mindst en neoliberalistisk økonomisk politik.

Selvom man siden i både USA og EU har øget opsynet med og kapitalkravene til den finansielle institutioner, er der langt fra taget effektive skridt til at bringe finanssektoren under kontrol. Tværtimod har vi en finanssektor, hvor store banker og fonde for kortsigtet profit spekulerer ihærdigt mod staternes forsøg på at bringe den økonomiske krise under kontrol. De tiltrækkes som hajer til lande, der viser tegn på svag-

hed, og spekulerer så i stigende renter og faldende kurser på statsgælden og driver hermed EU-staterne ud i den ene redningsaktion efter den anden.

Dette problem vil heller ikke blive løst med den nye eurotraktat, som ikke bringer "finanskapitalen" under den nødvendige kontrol, men tværtimod fortsat lægger op til at imødegå bankernes og fondenes afpresningspolitik.

På bekostning af velstand og demokrati

Det vil for det tredje endelig ikke lykkes den ny europagt at stabilisere økonomien og de sydeuropæiske samfund.

Den vil ikke stabilisere økonomien, fordi den ikke retter op på den skæve fordeling af fordele og ulemper ved euroen, fordi den tværtimod bremser den nødvendige vækst-, produktivitets- og jobskabelsespolitik, og fordi den ikke imødegår bankernes og fondenes fortsatte afpresningspolitik.

Dermed vil gældskrisen humpe videre fra land til land og fra "rentekrise" til "rentekrise", samtidig med at arbejdsløsheden og virksomhedernes forsigtighed med investeringer, bankernes lånetilbageholdenhed og de offentlige besparelser sender økonomien i hele EU, men især i eurozonen på nedtur. Da gældskrisen ikke vil blive løst, men trække i langdrag, truer hermed i de nærmeste år en egentlig recession og derefter mange års lavvækst.

Dermed tegner sig også konturerne af en fortsat social og politisk krise i eurozonen. For uden omfordeling og vækstpolitik efterlades kun en vej frem for de gældsramte lande: en voldsom såkaldt "intern devaluering" bestående i en neoliberalistisk økonomisk politik med løn-, dagpenge- og pensionsnedskæringer samt omfattende forringelser

af offentlige ydelser inden for sundhed, uddannelse m.m. En monetaristisk politik, der skal gennemføres, indtil omkostningsniveauerne ad denne vej er bragt tilstrækkeligt langt ned, og hvis konsekvenser med andre ord bliver en fremadskridende og vedvarende forringelse af befolkningernes velfærd og levestandard. Disse drastiske nedskæringer skal pågå i 10 til 15 år, før Syd-europa er definitivt ude af den økonomiske krise, men vil – hævet over enhver tvivl – til gengæld medføre en voldsom social krise.

Det er endvidere meget svært at se, at denne politik kan gennemføres politisk. Vi har allerede set regeringer falde i Irland, Portugal, Grækenland, Spanien og Italien. Indsættelsen af "teknokrateregeringer" i Grækenland og Italien ledet af EU-embedsmænd er symptomatisk for, at centraliseringen mod gældskrisen koster i lokalt demokrati. Og med den nye eurozonetraktat vil yderligere magt blive samlet hos "Frankfurtergruppen" på bekostning af befolkningernes indflydelse gennem de nationale parlamenter. Der er dermed stor risiko for, at den ny eurozonetraktat ikke bare indebærer fortsat økonomisk, men også tiltagende politisk og demokratisk krise.

Tilmed synes de valgte løsninger i høj grad at være dikteret af ensidige tyske økonomiske interesser og herigennem af en ensidig neoliberalistisk økonomisk tilgang. Det kan i længden ikke undgå at skabe national og politisk opposition mod EU-projektet.

Danmark og euroen: Kikkerten sættes for det blinde øje

Det gælder også i Danmark. Mens stort flertal i befolkningen er præget af vel forståelig skepsis over for euroen, synes den politiske og fagøkonomiske elite i Danmark uantastet af krisen i sin bekenden sig til euroen.

Man erkender, at en tilslutning hertil må vente på grund af den folkelige skepsis. Men man venter kun på den rette lejlighed til at melde Danmark ind uden i videre grad at reflektere over, om euroen dybest set er præget af grundlæggende problemer, eller om de valgte løsninger faktisk løser gælds- og kriseproblemerne i EU generelt, og om

deltagelse heri dermed vil være godt for dansk økonomi, dansk velfærd og dansk folkestyre.

Samme ”sætten kikkerten for det blinde øje” præger i øvrigt også den stædige kobling af kronen til euroen, hvor Danmark har sat sig mellem to stole, idet man hverken har indflydelse på eurozonens økonomiske politik, men til gengæld har fået den negative konkurrence- og eksporteffekt fra den stærke euro. – I modsætning til Sverige, der med flydende valutakurs har fået en stærk konkurrenceevne og et kraftigt eksportopsving.

Hvad er alternativet?

Men hvad er alternativet? Vil nogen givet spørge. For Danmark er alternativet for så vidt ligetil. Euroen er i den nuværende udformning præget af så grundlæggende svagheder, at den risikerer at skabe mere krise, end den løser, og dermed bør Danmark selvsagt blive uden for euroen. Der er ingen grund til at invitere sig selv ind i problemer, endsiges knytte Danmark til en liberalistisk politik, der vil indskrænke dansk økonomiske råderum og vanskeliggøre en vækstpolitik her i landet.

For eurozonen selv er der to muligheder: Når de gældsramte lande ikke for længst har forladt euroen, er det selvsagt, fordi gældsproblemerne nu er blevet så store, at der ikke længere er nogen enkle udveje. At stå alene med gældsproblemerne er selvsagt ikke særligt tillokkende for de gældsramte lande. Men på den anden side risikerer fortsat euro at medføre fortsat økonomisk og politisk krise navnlig i disse lande.

EU og eurozonen har her to mulige udveje: Enten at omfordele fra overskuds- til underskudslande og supplere gældsnedbringelsen med en vækst-, produktivitets og jobskabespolitik, samtidig med at man bringer finansspekulanterne under kontrol. Fortsætter man bare den nuværende ensidige besparelsespolitik, vil det ikke varigt hjælpe – det har vi set før. EU vil styre mod recession i de nærmeste år og mod langsigtet lavvækst og høj arbejdsløshed. Tilsat forstærket social og politisk krise risikerer den anden sandsynlige udvej at være, at euroen og måske hele EU-projektet står i farezonen.

Ruslands skammelige valg

Af Nettmagasinet Revolusjon

Valgene til statsdumaen og en række regionale lovgivende organer den 4. december 2011 er endnu et skammeligt kapitel i det kapitalistiske Ruslands historie. De officielle resultater er velkendte. Med en valgdeltagelse på lidt mere end 50 procent er statsdumaen sammensat af fire partier, der tjener som demokratisk skærmbret for et mafialignende diktatur: Det herskende Forenet Rusland sammen med Det liberal-demokratiske Parti og Retfærdigt Rusland, suppleret med Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (KPRF), som er fuldt ud integreret i Putins politiske system.

Regimet har igen via sit diktatur forhindret folket i frit at udtrykke sin vilje. Apparatet har bestukket vælgere og tyet til vold og banditmetoder, såsom bortførelse af agitatorer for rivaliserende partier og andre beskidte metoder, som er karakteristiske for den russiske kapitalisme. På valgdagen var der et rekordhøjt antal falske stemmesedler på Forenet Rusland, siger centralkomiteen i Unionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikkerne) – VKP (b) i en udtalelse om dumavalget i Rusland. I modsætning til Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (*formand Sjuganov, KP*) bliver dette parti – sammen med andre marxist-leninistiske kræfter – aktivt forfulgt og undertrykt i dagens Rusland.

Den sociale basis for det nuværende regime er de vigtigste magtstrukturer, herunder generalerne og dele af oligarkiet. Kort tid før valget tredoblede regimet lønningerne til bureaukrater og toppen af den ortodokse kirke. Det er også uddelt støttemidler til ungdomsorganisering betalt over statsbudgettet.

Men de fleste folk i Rusland bliver fattigere, og levealderen synker stadig.

Antallet af russere, der lever under fattigdomsgrænsen, er øget med to millioner i første halvår af 2011. Dermed er 21 millioner russere officielt fattige. Det udgør 15 procent af landets befolkning.

Regimet udnytter visse faktorer, der gør det muligt at tale om ’folkelig støtte’. Det drejer sig f.eks. om statslige tilskud og overførsler til regioner, der har

Markering af Oktober Revolutionen

sådanne overførsler som eksistensgrundlag, f.eks. afsidesliggende områder og landsbyer i Rusland, eller områder med konstant national spænding og uro som Tjetjenien eller Dagestan.

Valget er også skammeligt på grund af ’kommunistpartiet’ og dets leder Sjuganovs rolle. KPRF har øget sin repræsentation i dumaen, og Sjuganov taler om en ’ny situation’ og muligheden for at danne en koalition med Sjirinovskij (*leder af det nationalistiske Liberal-demokratiske parti, KP*). Selv samme Sjirinovskij har gentagne gange krævet et fuldstændigt forbud mod kommunismen i Rusland. Sjuganovs parti sår illusioner om det russiske ’demokrati’ og er medskyldig i forbrydelserne imod det russiske folk. KPRF er en ventil for den folkelige utilfredshed med kapitalismen, og partiet omformer denne utilfredshed til forestillinger om, at valg kan føre til ændringer. Partiet har indgået overenskomster med Putin-regimet og deltager i operettespillet om at ’forme fremtiden’ og vise ’nationalt ansvar’ sammen med regimet.

KPRF har nægtet at støtte de revolutionære kræfter i Rusland og den russiske arbejderbevægelse. På trods af fremgang ved valget (19 %) er entusiasmen i arbejderklassen for Sjuganov som ’oppositionsleder’ dalende.

- Valget og valgsvindelen viser, at uden aktivitet og en højnelse af bevidstheden, uden afsløring af den parlamentariske fordummelse og valgillusionerne, uden at både de styrende partier og deres medspillere bliver klædt af, er udviklingen af den revolutionære kamp og af politisk kamp overhovedet umulig, siger VKP (b).

Bush-administrationen var én lang og kontinuerlig kriminel sammensværgelse imod international lov og USA's egne love

Af Francis A. Boyle

Dette er den berømte jurist og ekspert i international lov, professor Francis A. Boyles indlæg ved krigsforbrydertribunalet i Kuala Lumpur den 17.-20. november 2011

Hr. præsident, ærede dommer, må dette være til gavn for tribunalet.

Efter den amerikanske højesterets republikanske Fem-bande med et rigsretsbrud indsatte George W. Bush som præsident i januar 2001, blev verdens folk vidner til en amerikansk regering, der udviste en meget ringe respekt, om overhovedet nogen, for grundsætningerne i international lov, menneskeretighederne og den amerikanske forfatning.

Hvad verden oplevede, var i stedet et omfattende og ondartet angreb på internationale og amerikanske lovbestemmers integritet fra en gruppe mænd og kvinder, som var helt igennem machiavellistiske i deres opfattelse af internationale relationer og i deres håndtering af både udenrigspolitikken og hjemlige forhold.

Og endnu mere alvorligt var det, at visse dele af Bush-administrationens udenrigspolitik i mange tilfælde betød en kontinuerlig kriminel virksomhed imod de anerkendte principper i både international ret og i amerikansk lovgivning – i særlig grad mod Nürnberg-Charteret (1945), Nürnberg-dommen (1946) og Nürnberg-princippet (1950), såvel som mod Pentagons egen amerikanske militære retningslinjer 27-10 vedr. Loven for Landkrigsførelse (1956) – som alle sammen var gældende for præsident Bush selv som øverstkommanderende for USA's væbnede styrker, jf. artikel II, sektion 2 i den amerikanske forfatning.

Afhængigt af de involverede spørgsmål omfattede disse internationale forbrydelser typisk, men ikke udelukkende brud på Nürnberg-artiklerne om forbrydelser imod freden: F.eks. Afghani-

Professor Francis Boyle under Krigsforbrydertribunalet i Kuala Lumpur. Tribunalet blev gennemført den 19-22. november 2011 og fandt George W. Bush og Tony Blair skyldige i forbrydelser mod freden. Det er en uafhængig organisation, efter modellen fra Bertrand Russel Peace Tribunal under Vietnam-krigen.

stan, Irak, Somalia, Yemen og Pakistan såvel som den langvarige trussel om en aggressionskrig mod Iran. Deres kriminelle ansvar vedrører ud over de i Nürnberg fastlagte forbrydelser imod menneskeheden og krigsforbrydelser også alvorlige brud på de fire Geneve-konventioner fra 1949 og Haag-bestemmelserne fra 1907 om landkrigsførelse: f.eks. torturen på Guantanamo, Bagram, Abu Ghraib og andre steder, tvangsmæssige forsvindinger, snigmord, drab, kidnapninger, ekstraordinære udleveringer, "shock and awe", forarmet uran, klyngebomber, hvid fosfor, Falluja og retsfarceerne i Guantanamo. Læg mærke til, at alle deres ofre var muslimer, arabere eller asiater.

Ydermere begik forskellige medlemmer af Bush-administrationen talrige ufuldbyrdede forbrydelser, som hang sammen med disse faktiske forbrydelser. Der er her tale om forbrydelser, der ifølge Nürnberg-Charteret, Dommen og Princippet – såvel som paragraf 501 i den amerikanske hær manual 27-10 – udgjorde internationale forbrydelser i sig selv: planlægning og forberedelse, tilskyndelser, ansporinger, konspiration, medskyldighed, forsøg, hjælp til og medvirken.

Endelig blev de grundlæggende principper i international kriminallov som fastlagt i paragraf 501 i den amerikanske hærmannual 27-10 overtrådt. Alle civile embedsmænd og militære officerer på højt niveau i Bush-administrationen, der enten vidste eller burde have vidst, at soldater eller civile under deres kontrol – såsom CIA og de private lejesoldater-firmaer – begik eller var i færd med at begå internationale forbrydelser og ikke tog de nødvendige skridt til at stoppe dem eller straffe dem, eller begge dele, er ligeledes personligt ansvarlige for begåelse af internationale forbrydelser.

Denne kategori af det amerikanske embedsværk, som faktisk kendte til eller burde have kendt til disse internationale forbrydelser begået under deres jurisdiktion, og som intet gjorde ved det, omfatter i toppen af USA's kriminelle kommandokæde: præsident Bush og vicepræsident Cheney; forsvarsminister Rumsfeld, Rumsfelds viceforsvarsminister Paul Wolfowitz; udenrigsministrene Powell og Rice; direktøren for det nationale efterretningsvæsen Negroponte, CIA's direktør Tenet; den nationale sikkerhedsrådgiver Hadley og hans stedfortræder Elliot Abrams; justitsministrene Ashcroft og Gonzales,

som begge er kriminelt ansvarlige for den torturkampagne, som Bush Jr.-administrationen gennemførte; samt Pentagons overkommando sammen med de regionale øverstbefalende, især i den amerikanske centralkommando (CENTCOM).

Disse topembedsmænd i Bush-administrationen og deres nærmest underordnede var ansvarlige for forbrydelser imod freden og menneskeheden og krigsforbrydelser, som fastlagt i Nürnberg-charteret, i dommen og principperne, såvel som i hærens manual 27-10. I dag bør Bush-administrationen i international juridisk forstand ses som at have udgjort en kontinuerlig kriminel konspiration mod international straffelov og amerikansk straffelov på grund af dens udformning og gennemførelse

af serie-aggressionskrige, forbrydelser imod freden, forbrydelser imod menneskeheden og krigsforbrydelser, som krænker Nürnberg-charteret, dommen og principperne, og som juridisk set er på et tilsvarende niveau som dem, der blev forøvet af naziregimet i Tyskland.

Det er naturligvis den frygtelige ironi ved dagens situation, at for 65 år siden deltog den amerikanske regering i Nürnberg ved anklagerne, straffen og henrettelsen af nazistiske regeringsembedsmænd for at have begået nogle af den samme slags afskyelige internationale forbrydelser, som medlemmerne af Bush-administrationen har tilføjet mennesker over hele verden.

Jeg er personligt modstander af at fuldbyrde den dødsstraf mod noget menneske, uanset grunden og hvor mon-

strøse deres forbrydelser er, uanset om det er George Bush Jr., Anthony Blair eller Saddam Hussein.

I denne henseende har tiltalte Tony Blair på alle givne tidspunkter optrådt som medhjælper og medimpliceret, som en hovedkraft af første rang, medsammentvoren og medskyldig i alle de internationale forbrydelser begået af Bush-administrationen, før, under og efter deres gennemførelse. Tony Blair var en integreret del og nødvendig komponent i Bush-administrationens kontinuerlige internationale kriminelle sammensværgelse.

I dag må dette Tribunal genbekræfte menneskeheden fastholden af Nürnberg-charteret, dommen og principperne, ved fuldt ud at stille regeringsem-

VKO: Magtmisbrug og kriminelt spin hele vejen igennem

Af Klaus Riis

Gennem næsten ti år – i hele VKO-tiden under to venstrestatsministre – blev regeringsmagten misbrugt til at miskreditere politiske modstandere både i og uden for folketinget. Som en integreret del af en antidemokratisk og kriminel reaktionær politik og nødvendig for dens gennemførelse.

Anders Foghs stående bemærkning om modstanderne af Irak-krigen var, at *'De går Saddam Husseins ærinde'*. Dæmonisering, skræmmekampagner og politisk forfølgelse blev sat i system. Politistatsmetoder taget i anvendelse.

Krigsmodstandere, modstandere af terrorlovene som den tidligere efterretningsmand Frank Grevil, maleraktivisterne Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen og formanden for Horserød-Stutthof-foreningen Anton Nielsen blev sat i fængsel. Selv ikke-voldelige klimaaktivister har fået fængselsdomme.

Under Anders Fogh og Lars Løkke udviklede et kriminelt spindoktorregimente sig via netværksnepotisme, der også har strakt sig ind i udslagsgivende medier (og ikke mindst TV2), der blev til propagandainstrumenter for VKO og lagde en sort hånd over den offentlige debat og dæmpede og kvalte kritik.

I en sådan atmosfære har Danmark i VKO-perioden været deltager i tre kriminelle angrebskrige, Afghanistan, Irak og Libyen, medvirket til og dækket over tortur, og på alle områder gennemtrumfet en udemokratisk politik – bl.a. ved at afvise folkeafstemninger om EU-forfatningen og Euro+pagten og påtvinge danskerne dem i kraft af unionstilhængerflertallet i folketinget.

Den nuværende 'Venstregate'-skandale, hvor eksminister Troels Lund Poulsen og hans spindoktor samt andre topfolk i partiet søgte at miskreditere lederen af den parlamentariske opposition Helle Thorning-Schmidt ved at lække fortrolige skatteoplysninger, er bare en enkelt top på isbjerg.

Nu har Ekstrabladet igen fokuseret på den første store afsløring af spindoktorregimentet, nemlig sagen, der fældede krigsminister Søren Gade og hans spindoktor Jakob Winther – ved at offentliggøre et båndudskrift, hvor TV2-journalisten Rasmus Tantholdt erklærer, at det var Winther, der stod bag en lækage om indsættelse af jægersoldater i Irak og derefter beskyldte den parlamentariske opposition for samme lækage.

Siden er sagen lige så stille blevet

droppet og lagt i glemmebogen. Politiets efterforskning er indstillet.

VKO-partierne og Lars Løkke har ved alle afsløringer forsøgt at isolere sagerne til 'beklagelige enkelttilfælde', som skyldes enkelte brodnede kar i en regering, der ellers holder den moralske fane højt. Dansk Folkeparti vasker hænder, men har dækket over svineriet hele vejen igennem.

Krigsmodstanderne og andre demokratiske kræfter har derimod krævet de kriminelle krige og det danske torturansvar undersøgt og de ansvarlige stillet for retten som krigsforbrydere – indbefattet de to statsministre Anders Fogh Rasmussen og Lars Løkke.

Afsløringen af den seneste spindoktor-skandale har affødt nedsættelsen af en undersøgelseskommission. Søren Gade og Jakob Winther viser, at kriminelt spin ikke var et isoleret uheld, men en almindelig politisk metode i VKO-perioden.

Kommunistisk Politik har i en lang række artikler behandlet spindoktorsystemet og det kriminelle VKO-regime gennem hele perioden. Det er på tide, den reelt bliver gransket – og ansvar bliver draget.

bedsmænd i USA og Storbritannien til regnskab ifølge international ret ved begåelsen af sådanne frygtelige internationale forbrydelser. Det må ikke tillade, at noget aspekt af amerikansk eller britisk udenrigspolitik og forsvarspolitik gennemføres af velkendte 'krigsforbrydere', sådan som det fremgår af den amerikanske regerings egen officielle definition af dette ord som anvendt i Nürnberg-charteret, dommen og principperne, den amerikanske hærmannual 27-10, Den amerikanske krigsforbrydelseslov, de fire Geneve-konventioner og Haag-bestemmelserne.

Dette tribunal må insistere på domsfældelse og langvarige fængselsdomme til alle britiske og amerikanske regerings-tjenestemænd, der er skyldige i sådanne afskyelige krigsforbrydelser. Hvis ikke de således bremses, kan de amerikanske og britiske regeringer meget vel starte en 3. verdenskrig.

Efter den frygtelige tragedie 11. september 2001 har Amerika og Storbritannien bagvasket, dæmoniseret og udryddet muslimer, arabere og asiater i næsten samme omfang, som Amerika gjorde det med Japan og japanerne efter Pearl Harbor.

Som nazisterne tidligere havde demonstreret det med jøderne, må en regering først umenneskeliggøre og udpege en race som synderbuk, før dets borgere vil tolerere, om ikke godkende, deres udryddelse: Hiroshima og Nagasaki er et bevis.

I USA og Storbritannien efter 11. september står verden direkte over for udsigten til en atom-tilintetgørelseskrig gennemført af deres hvide, racistiske jødisk-kristne magteliter imod farvede folk i den muslimske, arabiske og asiatiske verden for at stjæle deres olie og gas.

Det er korstogene om igen. Men denne gang stirrer et atomart Armageddon hele menneskeheden i øjnene.

Dette tribunal må nu lede kampen mod de racistiske amerikanske og britiske diktatoriske imperier! Nu er det jeres Nürnberg! Døm de tiltalte for alle de rejste anklager! Menneskeheden og historien kræver intet mindre end det af jer!

Tak!

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

ØST FOR KANALEN

LINDØ TUR

2004

*Det er meget tidligt på dagen
Sommer morgenen er stille og fersk
Solen har været oppe et par timer
De to kommunister er ved at gøre sig klar:
"Nu er det tid til reel oplysning !"*

*Materialet er gjort klar og pakket
Strategien er gennemtænkt og på plads
Begge de to store værft kantiner skal nås !
Argumenterne til diskussion er skærpet
Humøret og forventningerne er i top*

*Værftet ligger kæmpe stort og knurrer
Utallige små og store maskiner og ventilation
Kører på vågeblus og er klar til dagholdet
Lugten af jern, skæreoile og svejse røg er i luften
Tusindvis af arbejdere i blåt arbejdstøj*

*Begge aktivister har før arbejdet på værftet
Kender området, smuthullerne og omgangstonen
Ved hvordan portvagt og små mestre undgås
Har kammerater og bekendte på arbejdspladsen
Føler sig godt hjemme og fint tilpas*

*I kantine sidder mange og starter dagen op
Med en kop kaffe, en bøsse og avisen
Glor lidt efter de to der deler løbesedler ud:
"Nå, så er i her igen - Hvad har I med denne gang ?"
Der er interesse for de anderledes klare holdninger*

*Efter vel udført politiske gerning
Slappes der af og drikkes en kop kaffe i tutten
Situationen drøftes med et par kammerater
Som lige udnytter chancen for en kort pause
"Det er sgu dejligt med godt udført arbejde !"*

Bent
Odense

Tyske marxist-leninister forenet i en organisation!

*Fælles kommunikation fra
Organisationen for
genrejsning af Tysklands
Kommunistiske
Arbejderparti (ARBEIT
ZUKUNFT) og KPD/ML.
Den 11. december 2011*

Medlemmerne af Organisationen for Genskabelse af Tysklands Kommunistiske Arbejderparti (i det følgende kaldt Arbeit-Zukunft) og KPD/ML (Roter Stern) har sluttet sig sammen i en fælles organisation.

Denne begivenhed er en følge af mere end tre års vedvarende solidarisk og kritisk, venskabeligt og godt samarbejde. Ved enhedsprocessens afsluttede fælles samtaler var der ingen væsentlige forskelle i de to organisationers ideologiske og politiske opfattelser, som kunne retfærdiggøre en viderebestaan af to adskilte organisationer over for arbejderklassen.

Arbejderklassen i Tyskland er i de sidste år blevet udsat for de skarpeste angreb fra det herskende borgerskab,

kapitalen og staten, siden naziregimet blev knust. Vi vil her blot nævne Agenda 2010, og at alle byrder fra den nuværende overproduktionskrise er væltet over på det arbejdende folk. Arbejderne og andre lønarbejdere er i defensiven under denne konfrontation og befinder sig i et konstant forsvar, og bliver til stadighed påtvunget massive tab af deres sociale rettigheder og tilkæmpede fremskridt.

Fraværet af *en stærk kommunistisk organisation, der er uforsonlig over for kapitalens interesser, og som ledes af marxismen-leninismens lære*, er en hæmmende svaghed, og ikke kun i forsvarskampen imod disse angreb. Både Arbeit-Zukunft og KPD/ML har i flere år forsøgt at opbygge en sådan kommunistisk ledelse, men er bevidste om, at de derved ikke fuldt ud har kunnet honorere de af klassekampen stillede krav.

"Bliv først og fremmest selv enige indbyrdes!" Det er det krav, der fra arbejdere, ansatte, arbejdsløse progressive og revolutionært sindede mennesker stilles til os og de talrige andre erklærede kommunistiske grupperinger. Med sammenslutningen vil Arbeit-

Zukunft og KPD/ML bidrage til at opfylde disse krav fra arbejderklassen. Sammenslutningen vil forbedre vort arbejde og styrke vore kræfter. For de opgaver, som et erklæret kommunistisk parti må udføre, kan vi heller ikke efter vores sammenslutning blot tilnærmelsesvis opfylde.

Såvel Arbeit-Zukunft som KPD/ML ved, at der ud over os selv og andre organisationer findes uorganiserede, der sympatiserer med socialismen og kommunismen, men som er blevet gjort usikre af de talrige venstre-grupperinger. Vi håber, at vi gennem vores sammenslutning kan tilføre disse mennesker en større tiltro.

Vi er helt klar over, at vi må samarbejde med andre organisationer, der påberåber sig marxismen-leninismen. Derfor har vi ikke blot en målsætning om at blive slagkraftigere i konkrete aktioner, men frem for alt et mål om sammenslutning.

En principløs sammenslutning ønsker vi ikke. De gamle kommunistiske partier har lidt et historisk nederlag, både i de tidligere socialistiske lande, hvor de var ved magten, og også i de kapitalistiske lande. Vi forventer i de videre bestræbelser på en enhed, at der af disse skibbrud – og ganske særligt af nederlagene for de hidtidige forsøg på at opbygge socialismen – vil blive draget skånselsløse konsekvenser: i ideologi og teori, i det politiske program og i forholdet mellem et kommunistisk arbejderparti og arbejderne og de øvrige arbejdende.

Vi lokaliserer årsagen til nederlagene for de socialistiske lande i den fortsatte bestaan af kapitalistiske modernærker i henholdsvis den ubevidste eller bevidste nydannelse af kapitalistiske forhold og deres modsvarende klassestrukturer. Uden kritik af den ideologiske tilsløring og klare belysning af disse forhold, uden kritik af revisionismen og uden klarhed og selvkritik kan der ikke være noget nyt tilløb til socialisme. For afklaringen af det forgangne er grundlaget for fremtiden. At tage ved lære, så det ikke går galt igen.

Husk fornyelse af abonnement

Med dette nr. af Kommunistisk Politik følger girokort og for nogen også et brev om at abonnementet nu skal fornyes.

Vi sender girokort til alle med opfordring om at sende julehjælpen denne vej, da oversvømmelsen i København i juli 2011 har kostet os dyrt, og sagen endnu langt fra er afsluttet!

Oktober Bogbutik&Galleri i Egilsgade på Islands Brygge er fortsat lukket. Der er ikke fastsat tidspunkt for genåbning.

Abonnementspriserne for 2012 er kun ganske lidt forhøjet.

Så husk at forny!

2012

Alm abb.

Halvår 400,-

Helår 700,-

Udland A-post

Halvår 475,-

Helår 800,-

Institutioner

Kun helår 980,-

*Og husk også, at et abonnement på
Kommunistisk Politik er en gaveidé,
som vil noget!*

*Et prøveabonnement på 8 numre
tilsendt i lukket kuvert koster kun
100,- kr..*

"Uden revolutionær teori, ingen revolutionær bevægelse." Disse ord af Lenin, anvendt om i dag, betyder simpelthen at indfri denne opgave.

Vores nye, forenede organisation bærer navnet "Organisationen for Opbygning af Tysklands Kommunistiske Arbejderparti/Arbeit-Zukunft". Vi tror, at et nyt og helt tredje navn ville føre til yderligere forvirring.

Begge tidsskrifter vil fortsat bestå, dog med forskellige tyngdepunkter. Avisen Arbeit-Zukunft skal udformes, så den når ud til så mange arbejdende som muligt, også dem, der endnu ikke står socialismen og kommunismen nær. Roter Stern skal – med voksende kræfter – videreføres som det fremtidige teoretiske tidsskrift.

For marxist-leninisternes enhed!

Næsten 5.000 BDP-medlemmer anholdt

Antallet af tilbageholdte nærmer sig 5.000 personer, siden premierminister Recep Tayyip Erdogan påbegyndte landets politiske operationer mod oppositionen

Blandt de anholdte er et betydeligt antal BDP-medlemmer og en række intellektuelle personer, menneskerettighedsaktivister og prodemokratiske kræfter.

Operationerne kommer i kølevandet på AKP-regeringens ønske om at knuse det kurdiske parti BDP og venstrefløjen.

Ifølge de seneste tal er 7.748 perso-

ner blevet anholdt, og 4.894 er blevet varetægtsfængslet siden kommunalvalget den 14. maj 2009, oplyser den tyrkiske menneskerettighedsorganisation IHD.

- Antallet af arresterede er betydeligt stigende, og vi frygter, at vi kun har set toppen af isbjerget, udtaler formanden Öztürk Türkdogan.

En kort gennemregning af gennemsnittet viser, at ni personer er arresteret og fem personer fængslet hver eneste dag siden kommunalvalget i 2009, hvor BDP med et forrygende valgresultat fik borgmesterposterne i alle de store kurdiske valgkredse i Tyrkiet/Nordkurdistan.

nudem.dk

Marokko:

Uddrag af kommunikeet om parlamentsvalget den 25. november

Af "Demokratisk Vej" – landssekretariatet

'Demokratisk Vej' i Marokko er en marxistisk-leninistiske organisation, knyttet til Den internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og søsterorganisation til APK. Her er organisationens kommentar til det autoritære kongedømmes fupvalg, som er blevet hyldet af den vestlige imperialisme som et demokratisk fremskridt

Det fremrykkede parlamentsvalg den 25. november 2011 blev manipuleret af den marokkanske stat, for igen at komme i initiativet og oppudse sin medtagne anseelse, for at svække "20. februar Bevægelsen" (*Bevægelsen for demokrati og social forandring, KP*) og for at give udseende af en regering, der lytter til folkets krav, både nationalt og internationalt (...).

"Demokratisk Vej" har ført en aktiv kampagne for boykot både som politisk

organisation og på vegne af sine medlemmer, sine aktivister i "20. februar Bevægelsen" og i samarbejde med kammeraterne i PADS og PSU.

Af den grund blev "Demokratisk Vej" offer for intensiv undertrykkelse (...).

På denne baggrund hilser "Demokratisk Vejs" landssekretariat alle demokratiske kræfter, som har boykotet valgfarcen, og i særdeleshed hilser vi "20. februar Bevægelsen", både medlemmer og sympatiserende, der på trods af regeringens undertrykkelseskampagne har udvist stor mobilisering under kampen. Vi udtrykker vores støtte til alle ofrene for undertrykkelsen og kræver en ende på alle forfølgelser.

Vi er glade for samarbejdet imellem venstrekræfterne og opfordrer til at uddybe samarbejdet på kampens vej for demokrati og mod den utøjlede liberalisme. Vores front står åben for alle demokratiske politiske og faglige kræfter.

Vi betragter "Makhzens" satsning, især om valgdeltagelsen, for tabt og mener derfor, at de oppustede tal for valgdeltagelsen har til formål – forgæves – at fremstille indflydelsen fra "20. februar Bevægelsen" og de de kræfter,

der har opfordret til boykot, til at være beskeden.

Vi mener, at de institutioner, som vokser ud af disse valg, ikke besidder nogen legitimitet og på ingen måde repræsenterer folkets vilje. Vi opfordrer til, at vi forener os i kampen for at opløse parlamentet og regeringen, annullere den gældende forfatning og udarbejde en demokratisk forfatning gennem en grundlovgivende forsamling - en forfatning, der gør en ende på "Makhzens" overherredømme.

Vi fordømmer de imperialistiske kræfters holdning, ikke mindst USA's og Frankrigs, såvel som de reaktionære monarkier i Den Persiske Golf, som har udtrykt deres tilfredshed med denne valgfarge. Det er en støtte til det despotiske regime, som slet og ret manipulerer valget.

"Demokratisk Vej" opfordrer til at koordinere kampen for demokratiet og mod den imperialistiske udbytning af vores land.

Casablanca den 26. november 2011

*Makhzen er et udtryk fra den daglige omgangssprog, der betegner den marokkanske stat og dens institutioner. Begrebet betegned tidligere sultanen af Marokkos regering i den franske kolonis tid.

Brev til udenrigsministeren om Zainab Alkhawaja, anholdt i Bahrain

Kære udenrigsminister Villy Søvndal!

Den danske statsborger Zainab Alkhawaja er blevet anholdt, mens hun deltog i en fredelig demonstration i Bahraíns hovedstad Manama.

Du kan se et billede af hende samt en video af den brutale anholdelse på denne internetside: www.modspil.dk

Der er STOR FARE for, at hun bliver udsat for tortur. Der foregår løbende systematisk tortur og overgreb på oppositionen i Bahrain, som det også er beskrevet på denne artikel af Mahmood Al-Yousif, en fremtrædende forret-

ningsmand i Bahrain:

mahmood.tv/2011/12/17/systematic-torture-in-bahrain-continues-with-impunity/

Hvad vil du gøre for at forhindre, at myndighederne i Bahrain udsætter den 28-årige Zainab, der er dansk statsborger og kun har insisteret på sin selvfølgeligelige ret til at demonstrere fredeligt for et bedre samfund, for overgreb? Hvordan vil du gribe ind for at kræve, at hun straks løslades?

Vil du sørge for, at ”kongen” af Bahrain omgående fratages den danske orden, som han ved en sørgelig misforståelse blev tildelt i begyndelsen af

året?

Og hvad vil du gøre for at lægge maksimalt pres på regeringen i Bahrain, så de fuldstændig ophører med forfølgelse og tortur af landets dissidenter?

Jeg forventer at høre om dine initiativer i sagen snarest.

Med venlig hilsen,

cand.scient. Carsten Agger
Solbjerg

Også sendt til Folketingets Udenrigsudvalg.

Dansk aktivist anholdt i Bahrain

O.k., overskriften på dette indlæg er måske en tilsnigelse. Der er nok ikke så meget dansk ved Zainab Alkhawaja. Ganske vist er hendes far, Abdulhadi Alkhawaja, ud over at være menneskeretsaktivist også dansk statsborger, hvilket også vil sige, at hun er vokset op her i landet. Og faktisk *er* hun selv dansk statsborger og har alle de rettigheder, der følger med den status. Men egentlig er hun jo fra Bahrain, og der er mange ting ved hende, der er helt og aldeles udanske.

For eksempel er hun kompromisløs, ukuelig og åbenbart totalt frygtløs. Selvfølgelig, at hendes far blev fængslet, tortureret, dømt til fængsel på livstid og tilsyneladende udsat for seksuelle overgreb i kølvandet på myndighedernes modreaktion på oprøret i Bahrain; netop mens de læger og sygeplejersker, som under demonstrationerne i februar og marts behandlede dødeligt sårede demonstranter, dømmes ved latterlige skueprocesser, deltog Zainab Alkhawaja fortsat i demonstrationer mod de groteske menneskeretskrænkelser i det lille land, hvis ”konge” stadig er dekoreret med en af Danmarks fornemste ordener.

Billedet (Gengivet på forsiden af dette nr. af KP, *red*), (som er taget af Mazen Mahdi) viser den 28-årige Zainab, kort før hun blev arresteret. Den 15., da det skete, var det en stor historie i de inter-

BEFRI ABDULHADHI

Zainab al-Khawaja er datter af den i Bahrain livstidsdømte danske statsborger Abdulhadi al-Khawaja, en af de ledende kræfter i oppositionen mod det royale diktatur, som den danske dronning tildelte sin storkorsorden i januar

nationale medier, og New York Times-journalisten Nick Kristof skrev på Twitter:

I suggest that Bahrain officials avoid torturing and imprisoning @AngryArabiya. Some day she could be their president.

I går var nyheden så nået frem til svensk presse, hvor man bl.a. kunne læse, at ”danska medborgaren Zainab al-Khawaja, mer känd under smeknamnet ”Angry Arabiya”, greps i Bahrain på torsdagen under en stillsam protest”. Som nogle af de sidste medier i verden tog de danske aviser så tråden op, og Politiken bragte en artikel om Zainabs

anholdelse, der mest af alt handlede om hendes far.

Hvor er oprøret, vreden over, at folk med tilknytning til Danmark behandles på den måde? Så langt væk Bahrain end ligger, har Zainab og hendes familie givetvis mere tilknytning til Danmark, end Wilson Kipketer og Viggo Mortensen nogensinde har haft. Hvor er Villy Søvndal og truslerne om diplomatiske repressalier? Hvor er *interessen*, når en person med så stor tilknytning til Danmark er helt i front og risikerer alt i kampen for menneskerettigheder og demokrati i et af de mest undertrykkende diktaturer i den arabiske verden? Er det, fordi hun er frygtløs og kompromisløs, og vi ikke er det? Fordi hun risikerer alt for at gøre en forskel, hvilket vi aldrig selv ville?

Vi ser på vore hænder, skammer os og er helst fri for at høre mere. Jeg er klar over, at det selvfølgelig er noget sludder at tale om ”danskerne” som et sådant abstrakt ”vi”, men jeg har svært ved at se andre motiver for mediernes behandling af denne historie. Zainab Alkhawaja og kampen for et frit og demokratisk Bahrain fortjener vores støtte.

Carsten Agger
modspil.dk

modspil.dk er en udløber af Faklen og Minoritetspartiet

Lømmelpakke i amerikansk format! Det lyder som lovbestemte interneringslejre

USA's militær trækker sine tropper hjem fra Irak, lyder det glade budskab, men USA's regering gør det ikke! Ambassaden i Bagdad er den største i verden, og tusindvis af private firmaer (dvs. lejesoldater) overtager troppernes rolle.

Det irakiske folk har oplevet krigens rædsler, og virkningerne fortsætter i mange, mange år endnu med misdannede fostre, ødelagte familier og borgerkrig: *En flod af blod løber langs Eufrat og Tigris*. Det amerikanske folk har betalt 800 milliarder dollars og tusindvis af soldaters liv og helbred. Men endnu er ingen stillet til regnskab over for befolkningerne for denne krigskatastrofe.

Bradley Manning blev anklaget for at være hovedansvarlig for at lække dokumenter, der løfter sløret for krigens forbrydelser. Han burde hædres af menneskeheden, men bliver efter et år slæbt til en rettergang, der forventes at ende med en livstids fængselsdom. Sandheden er ilde hørt i Det hvide hus.

Nej, ridderen på den hvide hest, der skulle frelse Amerika, den smukke, sorte Obama, viser nu sit sorte indre. Onsdag den 14. december trak han sit veto mod The National Defense Authorization Act. Loven vil give ret til tilbageholdelse på ubestemt tid af terroristmistænkte amerikanere. Derfor kunne senatet skride til afstemning torsdag den 15. december – dagen, hvor Bill of Rights' 220 års-dag fejredes, en række grundlæggende borgerrettigheder tilfø-

Bradley Manning føres til militær domstolen i Fort Meade, Maryland. December 2011

jet USA's grundlov! Loven blev vedtaget med stort flertal, kun 13 stemte imod. Nu mangler den kun Obamas underskrift.

Bestemmelser, som giver præsidenten beslutningsret over, hvilke mistænkte der skal forblive under militær overvågning, fik Obama til at trække sit veto. Men samtidig sikres FBI m.fl. fortsat tilladelse til at undersøge og afhøre terrorismistænkte.

Ledende medlemmer af kongressen har allerede udtrykt, at de tror, at disse bestemmelser kan bruges af denne og kommende præsidenter til tidsubegrænset at tilbageholde folk uden sigtelse eller retssag – både amerikanske statsborgere og andre, der antastes inden for USA's grænser.

Loven er den amerikanske udgave af lømmelpakken, større og værre: Tidsubestemt forvaring uden sigtelse eller

retssag. Det er Guantanamo på amerikansk jord både med amerikanske og udenlandske fanger. Altså, hvis staten eller CIA eller andre civile eller militære efterretningsinstanser anser dig for at være terrorist, så er al retssikkerhed afskaffet.

Det lyder, som om nogen er rigtig bange for kommende uroligheder. Og det er der da også god grund til at være. Levestandarden falder, og krisen forværres. Arbejdsløsheden og priserne stiger, mens lønningerne falder. Imens stjæler finansspekulanterne, så hatten passer. Er der noget at sige til, at de er bange?

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Lukket indtil videre
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Godt rødt nytår

Med Kammeratlig Hilsen
Redaktionen af Kommunistisk
Politik og kpnet.dk

Maleren Jørgen Buch modtager Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen

Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen er efterhånden slået fast som den mest prestigefyldte progressive pris i dansk kulturliv

Prisen uddeles årligt til kunstnere eller repræsentanter for progressive politiske initiativer. Blandt de sidstnævnte kan nævnes Patrick MacManus (som repræsentant for Oprør), Asylret og Kunstnere for fred.

Men det er ikke mindst en kulturpris, der tilfalder skabende kunstnere: forfattere, skuespillere, musikere, malere osv. – folk, der på denne ene eller anden måde følger samme spor som de tre store forfattere (for Scherfigs vedkommende også billedkunstner, som bekendt), prisen har fået navn efter.

I 2011 fandt prisoverrækkelsen sted den 12. december i en stuvende fuld sal i Krudttønden på Østerbro.

Det kunne ikke være mere fortjent, end at maleren Jørgen Buch var en af de to hovedprismodtagere i år. Det var samtidig en sjælden offentlig anerkendelse af en fremragende kunstner, som stædigt har fulgt sin egen røde tråd, uanset hvilke vinde der blæste i de toneangivende borgerlige kredse. Han må som kommunist siges at følge direkte i de tre prisnavngiveres spor.

Med eminent malerteknik og beherskelse af alle det figurative maleris former har Buch i sin produktion afsøgt og kommenteret sin tid. I sin motivering for pristildelingen fremhævede Hans Henrik Brockdorff ikke mindst en hel stribe af Buchs betydelige politiske malerier, som utvivlsomt er centrale for forståelsen af hans indsats. Men Jørgen Buch er også en betydelig skildrer af natur og landskaber, ofte bylandskaber, og af mennesker, ofte i form af portrætter.

Jørgen Buch med Thomas Koppel ved løsladelsen af maleraktivisterne maj 2003. Foran: Annisette og Anne-Marie Helger.

I motiveringen fremhævedes Søren Hjort Nielsen, Buchs professor på Kunstakademiet som en væsentlig

Det er ikke så mange malere og billedkunstnere, som har modtaget Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen. Men Jørgen Buch er i godt selskab med Jørn Mathiassen, Per Ulrich, Knud Nellemose og Jens Galschiøtt.

Jørgen Buch: Bombemand, oliemaleri

inspiration for hans maleri og for en hel gruppe af samtidige unge kunstnere. Mange af dem er i dag med i Maj93. I sin tak understregede Jørgen Buch den store socialistiske maler Victor Brockdorffs betydning for ham.

Det var skuespilleren Lisbet Dahl, der motiverede tildelingen af prisen til kollegaen Margrethe Koytu, landskendt for sin rolle i tv-serien Taxa, men engang med i Solvognen. Hun er også ny formand for Kunstnere for fred. Koytu takkede for prisen med munterhed og alvor.

Det samme gjaldt for sangskriveren og musikeren Allan Olsen. Han begrundede, hvorfor Søren Krogh og Mikael K., to yngre sangere, musikere og sangskrivere, fik prisen. Søren Krogh har for nylig udsendt en cd med Jeppe Aakjær-sange. Mikael K.s tekster om Udkantsdanmark og jævne eksistenser har skabt betydelig opmærksomhed. De gav begge med deres bands prøver på deres musik ved prisfesten.

Den første modtager af prisen var Børge Houmann. Det var i 1980, så i år var det 31. gang, Gelsted-Kirk-Scherfig prisen blev uddelt. Fonden administreres af DKP, der udpeger bestyrelsen. Nuværende formand er Gitte Thomsen.